

Dødshjælp fra England!

Barack Obamas sundhedsreform er en kopi af den dødbringende britiske model, der har ført til at hver sjette englænder dør af aktiv dødshjælp.

S 4

Medierne lyver om sundhedsreformen. Læs hvad hovedrådgiveren Ezekiel Emanuel selv siger.

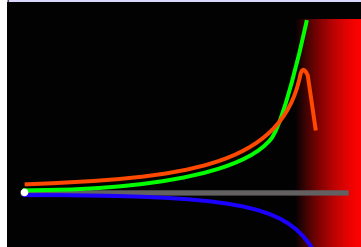
S 4

Schillers Universalhistorie

Vi fortsætter vores fejring af Schillers 250 års fødselsdag med en artikel om Schiller og historiens dynamik.

Læs side 15

LaRouches tripelkurve:

Udviklingen i finansielle værdier, pengemængden og kollapset af den fysiske økonomi advarer om kommende hyperinflation.

S 6

Massestrejke i USA

Den 12. september stimlede mellem 200.000 og 300.000 vrede og utilfredse amerikanere sammen i Washington D.C. for at protestere imod præsident Obama og hans forføjede politik. Det er blot den seneste kulmination på en ny amerikansk revolution, i lighed med den i Østtyskland i 1989, der væltede både Berlinmuren, DDR-staten og snart efter hele den kommunistiske verden. Den amerikanske revolutionære ånd er sluppet ud af flasken.

S 3

Oktober: Næste akt af det økonomiske sammenbrud

Den amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche advarer: Når vi når frem til omkring den 2.-10. oktober, er finanssystemet færdigt. Derfor må hele finanssystemet sættes under konkursbehandling nu og Obama-regeringens politik helt lægges om.

De amerikanske delstater er bankerot. Arbejdsløsheden stiger! Katastrofen vokser! Obama-regeringens hjælpepakker har været en kostbar katastrofe, der ikke kan løse det grundlæggende problem: Hele det monetære system er dødt!

Økonomien vil aldrig komme

til at fungere igen under det nuværende finansielle system. Det internationale monetære system må erstattes af nationale kreditsystemer, baseret på det Alexander Hamilton skabte som USA's første finansminister. Samtidig må den amerikanske økonomi genrejses gennem store infrastrukturprojekter.

Barack Obama kan kun blive siddende som præsident, hvis han fyrer de rådgivere, der indtil nu har lavet hans økonomiske politik, og som har stået bag hans Hitler-lignende dødbringende sundhedsreform.

S 6-11

Kommunalvalg 2009 - Stem på: Schiller Instituttets Venner

Det er faktisk muligt at bruge valget og din stemme til at sætte nye nødvendige ideer på dagsordenen. Valget er din chance for at give politikerne et vink med en vognstang om, at tiden nu er kommet til at droppe valgflæsken, en-

keltsager og tomme valgtaler, og i stedet diskutere den faretruende økonomiske krise vi står midt i, og som snart bliver langt værre.

Vi må overveje, hvad der er galt i vores måde at tænke på, og hvordan vi skal tænke om, hvis vi

skal have en anstændig fremtid. Vi må have en politik, der lader de oppustede finansbobler briste, men redder realøkonomien og menneskerne i den.

S 2+16

I stedet for klimaovertro:

H.C. Ørsteds videnskabelige metode

Hvis den store danske videnskabsmand Hans Christian Ørsted havde været i live i dag, ville han med hovedrysten have bortdømt hele klimadebatten som hysteri og overtro. Vi skal i stedet have en ny renæssance baseret på Ørsteds poetiske naturvidenskabelige metode.

Læs side 12

Koloniser MARS

S 8-9

Stem på Schiller Instituttets Venner til november

Nu har vi valg igen. Denne gang er det kommunal- og regionalvalg, og de fleste vælgere skutter sig og er irriterede over, at de nu igen skal til at vælge mellem mange varianter af den samme leverpostej. De mener, at det alligevel ikke gør nogen forskel, hvem de stemmer på. Det er alligevel de samme meningsdannere, eksperter og rådgivere, der tilsyneladende bestemmer politikken.

Men det er faktisk muligt at bruge valget og din stemme til at sætte nye nødvendige ideer på dagsordenen. Valget er din chance for at give politikerne et vink med en vognstang om, at tiden nu er kommet til at droppe valgfølket, enkeltsager og tomme valgtaler, og i stedet diskutere den faretruende økonomiske krise vi står midt i, og som snart bliver langt værre. Vi må overveje, hvad der er galt i vores måde at tænke på, og hvordan vi skal tænke om, hvis vi skal have en anstændig fremtid. Vi må have en politik, der lader de oppustede finansbobler briste, men redder realøkonomien og menneskene i den.

Vi havde ret

Det er grunden til, at jeg, sammen med en række andre medlemmer af Schiller Instituttet, stillede op på valglisten Schiller Instituttets Venner til kommunalvalget i 2005 med valgloganet: »Når boblen brister... Et nyt Bretton Woods-finanssystem« og som kandidater uden for partierne ved folketingsvalget i 2007 under overskriften: »Efter finanskrakket – Magnetog over Kattegat«. Siden har mange betragtet vores valgkampe og advarsler om den forestående krise som profetiske, men de var ikke resultatet af at kigge i krystalkugler eller forsøg på at læse fremtiden i kaffegrums eller statistik.

Vores enestående indsigt og forståelse af den økonomiske udvikling er baseret på vores samarbejde med Lyndon LaRouche og hans idé om fysisk økonomi, hvor man skelner mellem fysisk-økonomisk opbygning og finansiel aktivitet. Og hvor dét, der betragtes som egentligt og reelt, ikke er vores umiddelbare drifter og sanseindtryk, som let manipulerer med os, men den dybere indsigt og forståelse vi får, gennem at bruge vores erkendelsesevne til at se de egentlige årsager og sammenhænge bag vore sanseindtryk eller statistiske målinger.

Finanssystemet er dødt

Derfor er det vigtigt, at du ved dette valg sender et signal til politikerne og institutionerne om, at de nu må til at tænke om, og det hurtigt. Lyndon LaRouche har allerede forudsagt (se side 6), at illusionen om at de gigantiske hjælpepakker til finansverdenen rundt omkring har afværget den globale krise, og at tingene snart vil vende tilbage til det gamle, vil få et kraftigt skud foroven senest til oktober. Så må man

i 1791.

Den danske regerings nuværende politik, hvor man ureflekteret blot pumper penge ind i finansverdenen og gennem skattelettelser og lignende forsøger at sætte gang i det private forbrug, er som at tisse i bukserne i frostvejr, og hjælper ikke den fysiske økonomi på lang sigt. Man skaber blot gigantiske budgetunderskud og en kraftigt øget statslig gældsætning, der i næste ombæring vil blive brugt til

og sparekasser at involvere sig selv og deres kunder i ugenomskeuelige spekulative aktiviteter. Som en del af denne proces underkastes samtlige finansielle institutioner en kritisk granskning, og dem, der ved en nærmere gennemgang af deres bogførte værdier findes insolvente, sættes under konkursbehandling for derefter at genopstå som lokale selvstændige pengeinstitutter uden den spekulative ballast.

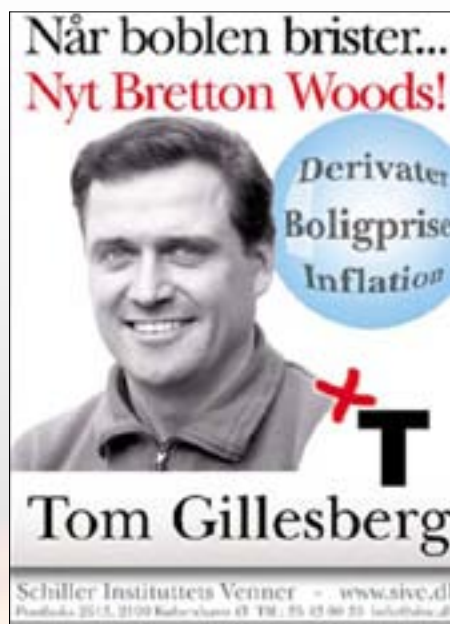
ring i forskning og udvikling og til opbygningen af nye færdigheder, der vil blive behov for i genopbygningen af verdensøkonomien. I stedet for at producere vindmøller bør vi bygge magnetog og kernekraftværker, og være med i udviklingen af de nye teknologier de mange rumprogrammer rundt om på kloden vil behøve. Målet er, at mindst ti procent af vores budget bør gå til forskning og udvikling inden for alt fra medicin, atomfysik og nye materialer til teknologi, der muliggør fuldt fungerende brintdrevne biler, så vi langt om længe kan udfase oliebaserede produkter som brændstof.

Slut med 68-kulturen

Men, er der måske nogen der vil indvende, det er da umuligt at lave så store forandringer; verden vil ikke tillade det! Måske ville den gamle verden af i går ikke, men i USA er en sovende gigant blevet vækket, den amerikanske ånd er sluppet ud af flasken, og befolkningen er i oprør. Skal de og vi overleve, må det være slut med de misantropiske ideer fra 1968-kulturen, såsom »vi må omlægge til vedvarende energi og CO2-kvoter – ellers går jorden under«, »sundhedsvæsenet har ikke længere råd til at redde alle liv«, »finansspekulation er lige så godt som produktion – penge er penge«, »vi behøver ikke videnskab – nulvækst er bedre end fremskridt«, og alle de andre skøre ideer vi er blevet hjernevasket med så længe, at mange tror fastere på dem end amen i kirken.

For at overleve den nuværende krise er vi nødt til at tænke helt om. Vi må anvende det mest magtfulde, der findes: Den menneskelige kreativitet og fornuft. Så kan H.C. Ørstedes fædreland snart se hans opdagelse af elektro-magnetismen blive brugt til at sende magnetog rundt i Danmark og resten af verden med 500 km/t. Så kan vi igen begynde at sende mennesker ud i rummet, og denne gang også begynde at opbygge permanente baser på månen og andre steder derude. Og så vil vi skabe al den nye teknologi og produktion, der behøves for at hele jordens befolkning kan få en menneskelig tilværelse. Det er det, du skal bruge din stemme til gennem at stemme på Schiller Instituttets Venner.

www.sive.dk

Til venstre Schiller Instituttets Venners valgplakat fra kommunalvalget i København i 2005. Til højre valgplakat fra folketingsvalget i 2007. En Kattegatbro er et af de store infrastrukturprojekter, der skal iværksættes hurtigt, hvis den danske økonomi skal reddes.

erkende, at den nuværende krise ikke er en af de sædvanlige op- og nedture på verdens finansmarkeder, men er en så alvorlig systemkrise i det nuværende dollarbaserede internationale monetære system, at det umuligt kan overleve i sin nuværende form.

Forsøger man fortsat at redde alle de oppustede finansværdier, som man har gjort det indtil nu, vil vi ikke blot miste det finansielle system, men, gennem en eksplosiv cocktail af monetær hyperinflation og fysisk-økonomisk sammenbrud, miste hele den fysiske økonomi og befolkningens fremtidige ve og vel. Derfor har LaRouche foreslået at sætte hele det finansielle system under konkursbehandling, inkl. verdens bankerotte banker og centralbanker, og etablere et nyt internationalt finans- og betalingssystem, der, i stedet for som det nuværende at være styret af private finansinteresser, baseres på nationale kredit- og valutasystemer. Systemer baseret på de principper Alexander Hamilton brugte til at etablere USA's første nationalbank

at kræve drakoniske nedskæringer i de offentlige udgifter. Så vil kravet fra de selvsamme inkompetente økonomer, der ikke forudså den nuværende dybe krise, lyde, at statslige investeringer og velfærdsgoder som sundhedsvæsen, uddannelse og det sociale sikkerhedsnet for alvor skal under kniven.

En Pecora-kommission

I stedet for at lytte til den finansverden, der har taget så grueligt fejl, bør det danske folketingsnedsætte en Pecora-kommission, i lighed med den finansielle undersøgelseskommission som Den amerikanske Kongres nedsatte i 1932. En sådan offentlig undersøgelse, hvor finansverdenens aktører tvinges til at vidne under strafansvar, og give offentligheden et indblik i hvordan det kunne gå så galt, kan udover at straffe svindel og yde retfærdighed til de almindelige mennesker, der er blevet snydt af deres bank, danne basis for en dansk pendant til den Glass-Steagall-lovgivning, som Roosevelt indførte i USA i 1933. Den forbød normale banker

byggeprojekter i statsligt, regionalt og kommunalt regi. Alt lige fra motorveje og andre veje til hospitaler og uddannelsesinstitutioner.

Kredit fra Nationalbanken

For at skabe den nødvendige kredit til alle disse projekter, omfatter vi Den danske Nationalbank fra dens nuværende funktion som centralbank til en rigtig nationalbank. Det indebærer, at Nationalbanken efter tilladelse fra Folketinget kan trykke op til 500 milliarder kr., der lånes ud med en rente på 1-2% til disse store offentligt kontrollerede projekter og private investeringer, der øger værdien og produktiviteten i den danske økonomi som helhed.

Nationalbanken kan også direkte, eller med andre banker som medlemmænd, yde kredit til at undgå, at dansk landbrug og industri går ned om og hjem. De store offentlige anlægsprojekter vil i sig selv give økonomien et kraftigt skub fremad, men de bør suppleres med øremærkede kreditter til de produktive erhverv, frem for alt til investere-

Schiller Instituttets kampagneavis nr. 10, efterår 2009.

Udgivet af Schiller Instituttet. Sankt Knuds Vej 11, kld. tv., 1903 Frederiksberg C, tlf: 35 43 00 33. si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk. Århus: 28 51 87 50 og 41 42 40 96.

Bidrag kan sendes til Giro: 564-8408 eller homebanking: 1551-0005648408.

Redaktion: Tom Gillesberg (ansvh.), Michelle Rasmussen, Janus Kramer Møller, Feride Istogu Gillesberg, Percy Rosell, Christina Bruun Jensen, Carlos Andrés Brobjerg.

Tryk: Dansk AvisTryk.

Oplag: 50.000 eksemplarer.

ISSN: 1902-5351

Den amerikanske ånd er sluppet ud af flasken:

Massestrejke i USA

Den 12. september stimlede mellem 200.000 og 300.000 vrede og utilfredse amerikanere sammen i Washington D.C. for at protestere imod præsident Obama og hans forføjede politik. Det er blot den seneste kulmination på en ny amerikansk revolution, i lighed med den i Østtyskland i 1989, der væltede både Berlinmuren, DDR-staten og snart efter hele den kommunistiske verden.

Den 12. september stimlede mellem 200.000 og 300.000 vrede og utilfredse amerikanere sammen i Washington D.C. for at protestere imod præsident Obama og hans forføjede politik. Samtidig demonstrerede yderligere op imod 100.000 ved en række lignende demonstrationer rundt omkring i Amerika, som man spøgelfuldt kaldte »Tea Parties«, teslabberadser, i erindring om »The Boston Tea Party« i 1773, hvor vrede amerikanere smed te overbord på tre britiske skibe i protest mod den britiske regerings forsøg på at tvangsbeskatte kolonierne i Nordamerika. Denne gang var demonstrationen rettet imod Barack Obama, der, siden han blev indsat som præsident, i stadig stigende grad har forsøgt at påtvinge USA en britisk designet politik, der er i diametral modstrid med USA's forfatning og USA's historiske rolle som bannerfører for en verden bestående af suveræne nationer, der regeres af folket, for folket og med folket (se mere om det britiske problem i LaRouches tale på side 6).

Demonstrationerne den 12. september, der blev forsøgt tæet ihjel af verdens medier, er blot den seneste kulmination på en ny amerikansk revolution, som den amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche har defineret som en massestrejkeproces blandt befolkningen, lig den der i Østtyskland i 1989 væltede både Berlinmuren, DDR-staten og snart efter hele den kommunistiske verden. Da befolkningen gik fra passiv frustration over magthaverne til aktivt at gå på gaden i protest med sloganet »Wir sind das Volk«, »Vi er folket«, forsøgte Erik Honecker og DDR-regimet at true, manipulere og tie oprøret ihjel, men der gik blot seks uger efter, at man på DDR's 40-års dag havde proklameret, at staten ville leve i tusind år, til Berlinmuren faldt den 9. november. DDR's opløsning fulgte kort tid efter.

Obama afsløret

Oprøret blandt befolkningen i USA blev egentlig indledt af et webcast med Lyndon LaRouche i Washington D.C. den 2. april i år (se Schiller Instituttets Kampagneavis nr. 9). Her chokerede og rystede LaRouche USA og verden ved at forklare, at Obama ikke var den amerikanske leder og patriot, som de fleste troede (her i Danmark gik forestillingen på en ny Martin Luther King med et par stænk Roosevelt og Kennedy). Obama, forklarede LaRouche, er en narcissist der lider af et nerokompleks, og de britisk indoktrinerede adfærdsøkonomer, der sidder i hans administration og kører politikken, har ikke blot fortsat Bush-regeringens uafhængede statsstøtte til Wall Street og den finansielle verden (der i skrivende

stund er løbet op i 14.000 mia. dollars af gaver, lån, garantier etc.) og ladet den amerikanske økonomi og befolkningens levestandard gå ad Pommern til, men forsøger også at fortsætte Bush-administrationens politik med at erstatte forfatningens tredeling af magten med en enevældig præsident, der står over såvel kongressen som forfatning.

Sundhedsreformen

Et par uger senere erklærede LaRouche, at den britisk-inspirerede sundhedsreform Obama-administrationen var ved at forberede, og som man med vold og magt ville have igennem inden sommerferien, var en kopi af den sundhedspolitik Adolf Hitler satte i gang ved udbruddet af 2. verdenskrig i 1939 (se kampagneavis 9). I Obamas reform ville man indføre den samme form for ekspertkomité, som Hitler havde i sit T4-program, hvor »objektive« læger og økonomer på baggrund af skriftlige rapporter og de tilgængelige økonomiske ressourcer ville afgøre, hvem der skulle have behandling, og dermed kunne overleve, og hvem der måtte dø. Man skulle ikke længere spille penge på liv, der »ikke var værd at leve«.

LaRouche advarede, at hvis USA skulle have en fremtid, så måtte Obamas sundhedsreform stoppes, og Obama knækkes og tvinges ind på en helt anden kurs. LaRouche-kampagnen gik derefter på gaden med chokerende plakater,

Til venstre Rachel Brown fra LaRouches Ungdomsbevægelse, der blev landskendt for at udfordre kongresmedlemmet Barney Frank for hans støtte til Obamas Hitler-lignende sundhedspolitik. Til højre dagens billede fra Berlingske Tidendes netavis, der viser Barney Frank foran den nu verdensberømte plakat fra LaRouche-kampagnen. Frank var også en af arkitekterne til de amerikanske bankpakker.

ningen i lynchstemning, advarede LaRouche. Og det gjorde de! De hjemlige vælgermøder, der normalt blot er hyggelige diskussionsklubber, var forvandlede til turbulente forsamlinger med frustrerede, bekymrede og truende borgere. Befolkningen ville ikke finde sig i, at politikerne støttede Obamas politik, frem for alt ikke sundhedsreformen – den var dråben, der fik det allerede overfyldte bæger til at flyde over. Hvor der normalt ville komme hundreder af mennesker til møderne, kom der nu tusinder, og ingen af de folkevalgte kunne være i tvivl om, at det ville være lig med politisk selvmord, hvis de stemte for Obamas sundhedsreform. LaRouche-aktivister var selvfølgelig også med på møderne for at bringe ideer og løsninger til torvs, og LaRouche-PAC's plakat, hvor Obama har fået et Hitler-overskæg, blev et centralt diskussions- og omdrejningspunkt. I en berømt ordveksling, som

og deres pengestrøm til finansielle bagmænd, har Obama ikke tænkt sig at gribe ind, tværtimod. Borgere skal få lov til at betale mere, mens de private sundhedsforsikringer og medicinalselskaberne kan øge profitten. Og så oveni en uafhængig komite, der kan gennemtvinge restriktioner og nedskæringer i den tilladte behandling, så der kan spares penge.

Lynchstemning

Den 1. august holdt LaRouche så en ny webcasttale (se side 4), hvor han advarede om, at den amerikanske befolkning havde fået nok. Den vidste nu, at Obama-regeringen ikke havde tænkt sig at bryde med Bush-regeringens politik, men at det økonomiske sammenbrud med arbejdsløshed og tvangsauktioner til følge blot ville tage til i styrke. Dertil kom, at 49 ud af 50 delstater stod på fallittens rand og havde udsigt til yderligere massefyringer og massive serviceforringelser. Og som kronen på værket kom så den morderiske sundhedsreform, der truede befolkningen på selve livet. Når kongresfolkene vendte hjem fra sommerferie, ville de blive mødt af en rasende befolk-

DAGENS BILLEDSERIE

og Jyllands-Posten havde et billede af plakaten og omtalte LaRouche som ophavsmand.

blev vist af de fleste amerikanske tv-medier, spurgte Rachel Brown fra LaRouches Ungdomsbevægelse kongresmedlem Barney Frank om, hvorfor han stadig støttede Obamas sundhedsreform, når LaRouche havde afsløret det som nazipolitik, og det alligevel ikke kunne blive vedtaget. Frank tabte fatningen og snerrede: »At diskutere med dig er som at tale med et spisebord«. Der var udbredt mediedækning af de mange møder og plakaterne af Obama med Hitler-overskæg, der nu dukkede op overalt.

Det demokratiske partis ledelse forsøgte at afskrive angrebene på Obama, som resultatet af en lille gruppe anti-amerikanske, højreorienterede republikaners aktiviteter, men medierne måtte efterhånden indrømme, at protesterne kom fra almindelige mennesker, der spontant var troppet op i unormalt stort antal, og at det slet ikke var republikanerne, der var ophav til kritikken, men Lyndon LaRouche. For første gang blev medieblokaden imod Lyndon LaRouche brudt, og hans navn og LaRouche-aktivisters argumenter nævnt. Selv i Danmark blev den berømte plakat til dagens billede på Berlingske Tidendes netavis,

det på angrebet den 11. september. Nu forsøgte Obama at få Kongressen til at kaste sig for hans fødder, så han kunne gennemtvinge en upopulær britisk-inspireret Hitlerlignende sundhedsreform, der vil være eutanasi på den amerikanske nations sjæl.

Fem dage efter holdt Obama så en tale på Wall Street, hvor han stolt proklamerede, at man nu havde besejret krisen på grund af hans lederskab og effektive indgreb (i lighed med Bush' berømte tale på et amerikansk hangarskib, hvor han erklærede sig som sejrherre over Irak). Obama kom ikke for at erklære Wall Street og finansverdenen krig, som Roosevelt gjorde det i 1932, og tvinge finansverdenen til at arbejde for det almene vel, men blot for at erklære sin egen indbildte succes og så kritiserende Wall Streets store bonusser en smule. Med sin vage og upræcise opfordring til Kongressen om at overveje om man med tiden skal have reformer, blev det understreget for alverden, at Obama er i lommen på Wall Street, finansverdenen og dens britiske kontrollører. Det vil den amerikanske befolkning ikke længere tolerere.

»We the people«

»We the people«, lød det på demonstrationen den 12. september, og den amerikanske befolkningen vil ikke længere finde sig i at være usynlige og blot holde kæft. Protesterne vil tage til i styrke, og det er allerede klart, at Barack Obama i den grad har svigtet befolkningen, at han har mistet dens tillid. Der vil sandsynligvis være lige så megen ønsketænkning og fornægtelse af virkeligheden i Det hvide Hus år 2009, som der var i Berlin i 1989, men i takt med at det finansielle og økonomiske sammenbrud går ind i sin næste og alvorligere fase i oktober, vil det blive stadig mere åbenbart, at der skal en helt anden politik til, hvis USA og verden skal have en fremtid.

På trods af de åbenlyse problemer med Obama og hans storhedsvanvid har LaRouche, som det ses i webcasten på side 4, foreslået, at man beholder ham som fungerende præsident - under forudsætning af at han fyrer sine rådgivere på sundhedsområdet og de adfærdsøkonomer, der indtil nu har lavet hans politik. Så kan de nødvendige reformer til gavn for befolkningens ve og vel finde sted under behørig rådgivning fra Lyndon LaRouche, og USA kan sammen med Rusland, Kina og Indien tage initiativ til etableringen af et nyt globalt finans- og kreditsystem. Hvis Obama ikke gør det, må han gå samme vej som DDR's Honecker for ham, og blive afsat af en rasende befolkning.

En ting er i hvert fald helt sikker: Den amerikanske ånd er sluppet ud af sin flaske, og det vil ikke lykkes briterne og de internationale private finansinteresser at få den spærret inde igen. -tg

Obamas sundhedspolitik: Made in England

Det er egentlig ikke helt præcist at kalde Barack Obamas sundhedspolitik Hitler-politik. Det er givet, at der er mange paralleller mellem Hitlers T4-ekspertgruppe (se Schiller Instituttets kampagneavis nr. 9) og den uafhængige ekspertkomité, Obama kræver etableret til at bestemme, hvem i det amerikanske sundhedssystem skal få lov til at få behandling - og dermed hvem der skal leve, og hvem der må dø. Men præcis som i 30'erne er forbilledet ikke tysk, men britisk.

I 20'erne og 30'erne var det den britiske elite på det højeste niveau, bl.a. repræsenteret ved den royale King Edward's Hospital Fund for London, der var arkitekterne til racestudier og den efterfølgende racehygiejne, der foldede sig ud under Hitlers skrækgeregime (og man skal huske, at arkitekten bag Hitlers magtovertagelse, nationalbankdirektør Hjalmar Schacht, var under kontrol af chefen for Bank of England, Montagu Norman). I dag er det ligeledes fra De britiske Øer, at den nye dødelige »sundhedspolitik«, inklusive passiv og aktiv dødshjælp, er blevet søsat.

Dødshjælp i Storbritannien

Den 3. september kunne man i den britiske avis Daily Telegraph læse et opsigtsvækkende læserbrev, skrevet af seks ledende læger og ansatte i det britiske sundhedsvæsen. De skrev, at patienter i Storbritannien i udstrakt grad bliver »dømt til døden« gennem ufrivillig dødshjælp. En forsker fra Barts og Londons Læge- og Tandlægeskole kunne dokumentere, at en ud af seks i Storbritannien i tiden 2007-2008 døde efter at have gennemgået en behandling, der sluttede med en vedvarende dyb bedøvelse med døden til følge.

Denne afslutning på livet er en følge af en behandling kaldet »Liverpool Care Pathway« (LCP), Liverpool-plejemodellen, der er blevet et af standardprogrammerne i det britiske sundhedssystem under diktat fra NICE. NICE er en forkortelse for National Institute for Health and Clinical Excellence, og er et ekspertorgan indført under Tony Blair, der ud fra en økonomisk cost/benefit-analyse dikterer, hvilke behandlinger patienter i det britiske sundhedssystem skal have. Man bruger en statistisk enhed kaldet »Quality Adjusted Life Years (QALY)«, »kvalitetstilpassede leveår«, til at sætte en pris på menneskeliv, og afgøre hvilke patienter der bør tilbydes en vis behandling, og hvilke patienter der ikke skal behandles, fordi behandlingen ikke vurderes at give QALY nok til at retfærdiggøre udgiften. Og når en patient vurderes snart at skulle dø alligevel, så gælder det om at få dem ud af vagten så hurtigt og billigt som muligt. Det gør LPC-modellen.

LPC blev udviklet på Marie Curie kræftcenter/hospice, der har ni afdelinger og 25.000 patienter om året, og er en aktiv fortaler og lobbyist for dødshjælp. Metoden blev udviklet til at behandle døende kræftpatienter i deres sidste dage, men bliver nu anvendt til alle typer patienter i England, som man vurderer har kort tid igen (noget der er svært at fastslå med sikkerhed, så alle svagelige patienter er potentielle ofre -red.). Patienterne bedøves med stadig større mængder smertestillende middel, og derefter ophører man med at give patienten vand og næring. Det medfører hurtigt det ønskede resultat. I dag dør 16,5 procent af alle briter på denne måde, mere end dobbelt så mange som i Belgien og Holland, der ellers er kendt for at have en stor officiel

og kamoufleret dødshjælp.

Direktøren for Marie Curie kræftcenter/Hospice, finansmanden Tom Hughes-Hallet, udtaler i centrets årsrapport: »Vi forsøger at ændre måden, hvorpå dette land tænker på døden og reagerer på døden. Vi forsøger at ændre måden sundheds- og andet plejepersonale tænker om døden på. Vi forsøger at ændre den behandling, man giver i tiden op til døden.« I en rapport for en national strategi gennemgik man LPC-modellen i detaljer fra første skridt, hvor man bestemmer hvilke mennesker, der nærmer sig slutningen af livet, til det femte, livets sidste dage, hvor patienten dør af behandlingen. Derefter beskriver man så, hvordan man behandler liget og de efterladte, og hvor vigtigt det er at udfylde dødsattesten, så det ikke fremgår, at patienten blev udsat for eutanasi og hjulpet til at dø.

Programmet er blevet promoveret af NICE siden 2004 og anvendes nu på 300 hospitaler, 130 hospices og 540 plejehjem i Storbritannien. Det var en del af de reformer, Simon Stevens foretog, da han fra 2000 til 2004 stod i spidsen for Tony Blairs sundhedsreformer og dramatisk omformede det britiske sundhedssystem. Vi finder ham i dag som direktør for det store amerikanske sundhedsfirma Ovations (der i 2007 havde mere end 27 mia. dollars i indtægter) og som er en ledende arkitekt og forkæmper for Obamas sundhedsreform.

Finanskrisens ofre

Men denne omkostningsbærende britiske model, som man hævder at være i gang med at eksportere til atten andre lande, havde ikke kun opbakning fra Tony Blairs regering, men blev udviklet under overopsyn fra det britiske kongehus. Marie Curie kræftcenter/Hospice er i et officielt tæt samarbejde

med den før omtalte King Edward's Hospital Fund for London, der i dag har skiftet navn til King's Fund. Sammen udvikler de nye effektive metoder til at afkorte patienternes liv. King Edward's Hospital Fund for London har fungeret som hospital, men fungerer i dag primært som den ledende britiske tænketank indenfor sundhedspolitik. Gennem hele sin historie har fonden haft tætte bånd til kongehuset, og prins Charles har været dens præsident siden 1986 og dronning Elisabeth II dens protektor igennem næsten 50 år. Obamas rådgiver Simon Stevens sidder, på trods af sin travle amerikanske hverdag, stadig med i bestyrelsen for King's Fund i London.

Men selv om denne dødbringende omlægning af det britiske sundhedssystem NHS har stået på et stykke tid, har man specielt i den seneste tid set en kraftig stigning i antallet af dødsfald forårsaget af åben eller skjult eutanasi. Det er et direkte resultat af den globale finansielle og økonomiske krise. Den har foranlediget finansverdenen, kongehuset og andre ledende kredse i England til at træde i karakter og få sat turbo på disse »omkostningsreducerende« programmer. Samtidigt har man iværksat en intensiv national og international kampagne for at få offentligheden til at acceptere denne nye »sundhedsfilosofi«, der altså også er grundlaget for Barack Obamas sundhedsreform i USA.

Dræb bedstemor?

Medierne forsøger at manipulere offentligheden, som når Newsweek i nummeret dateret den 21. september 2009 direkte har en artikel »Derfor skal vi dræbe bedstemor«. Her beretter man, hvorledes de offentlige ressourcer spildes på at behandle ældre patienter, der jo alligevel snart skal dø. Samtidigt er Obama på en manisk salgsturne,

hvor han med fremtrædere på alle de ledende amerikanske tv-stationer forsøger at faldbyde sin sundhedsreform. Der er kun et problem: Det er lykkedes LaRouche-kampagnen i USA at få afsløret planens britiske ophav og dens dødelige konsekvenser. Og de fleste amerikanere har ikke lyst til at blive ofret.

Logikken i den britiske døds- politik, ligesom i Hitlers, er et samfund med stadig færre økonomiske ressourcer, der ikke har råd til at give alle patienterne den behandling, som er mulig. Derfor må vi ofre de svageste. Det var også reaktionen fra de fleste europæiske lande på 30'ernes krise. I USA gik man heldigvis, under lederskab fra Franklin D. Roosevelt, en helt anden vej. Man satte finansverdenen fra magten og skabte med massive investeringer i infrastruktur, den fysiske økonomi og befolkningens ve og vel et fysisk-økonomisk overskud i økonomien som helhed, der både satte USA i stand til at vinde 2. verdenskrig og øge levestandarden for sin befolkning. Inklusive indførelsen af sociale programmer og et sundhedssystem der gav behandling til alle. Det fungerede faktisk fint, indtil man under Nixon begyndte at gøre sundhedsforsikringer til profitmaskiner.

I dag står vi i samme dilemma: Skal vi reagere på den internationale finansielle og økonomiske krise med drakoniske nedskæringsprogrammer, der ofrer de svageste, eller med de løsninger LaRouche har fremlagt: igangsætte en økonomisk opbygningspolitik som under Roosevelt. Det er det skæbnsvangre valg vi står over for.

- Tom Gillesberg

Læs mere: larouchepac.com

De danske medier lyver! Læs hvad arkitekten til sundhedsreformen selv siger

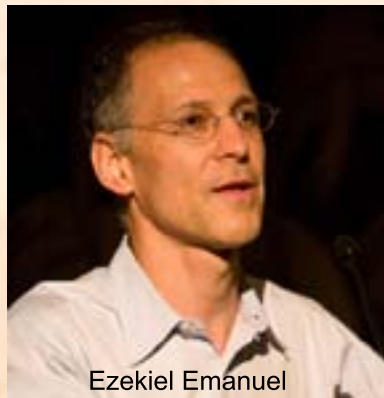
I de danske medier foregøgler man folk, at Obamas sundhedsreform drejer sig om at hjælpe de fattige, der i dag ingen sygeforsikring har. Det er dog blot lidt sukkerglasur for at gøre den bitre pille lettere at sluge. Formålet med reformen er dramatisk at sænke de offentlige udgifter til sundhedsvæsenet, mens private medicin-, forsikrings- og sundhedsselskaber fortsat skal få lov til at tjene grove penge. Mange flere mennesker skal behandles til en langt lavere pris. Det kan kun lade sig gøre, gennem kraftigt at reducere den behandling den almindelige amerikanske befolkning kan få lov til at få (de rige kan jo altid købe en bedre behandling for sig selv).

Er man i tvivl om den nazilignende nyttefilosofi bag sundhedsreformen, behøver man blot at læse hvad dr. Ezekiel Emanuel, Obamas primære rådgiver i spørgsmålet om en sundhedsreform og bror til Obamas stabschef, Rahm Emanuel, skriver i fagtidsskrifterne:

Hastings Center Report, november-december 1996: »Hjælp til individer, som

for bestandig er afskrevet fra at være eller blive deltagende samfundsborgere, er ikke en grundlæggende ret og bør ikke garanteres. Et indlysende eksempel er at patienter med demens ikke bør garanteres hjælp fra sundhedssystemet.«

Journal of the American Medical Association (JAMA) den

Ezekiel Emanuel

13. juni 2007:

»Den »største bidragsyder« til de hurtigt voksende sundhedsudgifter er »den vedvarende introduktion af nye medicinske teknologier, deriblandt nye mediciner, udstyr og operationer ... Med

meget få undtagelser dækker og betaler de offentlige og private sygeforsikringer i USA enhver hjælpende ny teknologi uden at tage hensyn til udgiften.« Emanuel mener, at USA i stedet skal nedsætte et beslutningsdygtigt organ, som det britiske NICE, for at forsinke indførelsen af nye mediciner og sætte grænser, for hvor meget der vil blive betalt for at forlænge et liv.

JAMA 16. maj 2008.:

»Diskussion baseret på udgifterne er blevet kraftigt modarbejdet; det brød imod lægeløftet, blev anset for rationering og nedgjort som at ville sætte et prisskilt på liv.«

JAMA den 18. juni 2008:

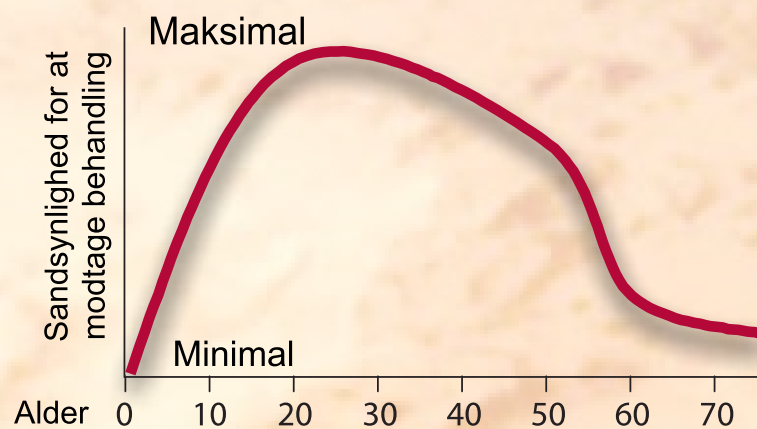
»Uddannelsen på medicinstudiet og videre frem lægger vægt på grundighed. Denne kultur bliver yderligere forstærket af den særlige opfattelse af professionel forpligtelse, særligt lægeløftets formaning om at »gøre alt i min magt efter det bedste af mine evner og min dømmekraft for at hjælpe de syge«, som en befaling til at gøre alt for patienten uanset udgiften eller konsekvenserne for andre«. Emanuel mener, at lægeløftet må have den økonomiske overvejelse

med.

Lancet den 31. januar 2009:

Emanuel er imod at spille ressourcer på de unge og gamle og vil bruge dem der, hvor han mener der er størst værdi, i det han kalder »hele liv-systemet«. »Når systemet er gennemført, giver det en prioritetskurve baseret på hele liv, hvor individer i alderen 15-40 år gives den største chance, mens de yngste og de ældste mennesker får en spinklere chance. At lade

de yngste komme i første række medfører at begrænsede ressourcer bruges mest på spædbørn. Det virker forkert. Døden af en 20-årig kvinde er intuitivt værre end døden af en to måneder gammel pige, selv om babyen har levet mindre. Den 20-årige har en langt mere udviklet personlighed end spædbarnet, og har modtaget langt større investeringer fra andre for at iværksætte projekter, der stadig ikke er ført ud i livet.« - tg

Obamas sundhedsrådgiver Ezekiel Emanuel publicerede denne graf i The Lancet over aldersprioriteringen han ønsker.

LaRouches typiske kollapsfunktion

Finansielle Værdier

Penge

Fysisk-økonomisk Input/Output

Seneste version af LaRouches typiske kollapsfunktion eller tripelkurve, der illustrerer de seneste 40 års udvikling i den amerikanske økonomi og hvorfor systemet nu bryder sammen. Øverst er pengemængden med truende hyperinflation, i midten de finansielle værdier der nu kolliderer og nederst den ødelagte fysiske økonomi.

I sin webcasttale (se side 6) præsenterede Lyndon LaRouche også en opdateret version af den typiske kollapsfunktion, han først udviklede i midten af 90'erne.

Den har tre forskellige kurver, der alle er én integreret funktion. Den øverste kurve repræsenterer finansielle værdier, som er den kraftigt voksende mængde af derivater, aktier, obligationer og andre finansielle papirer. Den midterste kurve er pengemængden i det globale finansielle system. Den tenderer i starten til at vokse sideløbende med finansielle værdier, for jo mere de vokser, jo flere penge behøves for at kunne handle med dem og lignende. Den nederste kurve viser tilstanden af den fysiske økonomi, og den kurve falder hele tiden. Det er faktisk den nederste kurve, der er den vigtigste, for den reflekterer den realøko-

nomi, som vi alle er afhængige af for vores overlevelse.

Hovedessensen af denne kollapsfunktion er, at mens mængden af finansielle værdier og penge vokser, så skrumpes den fysiske del af økonomien, da den finansielle spekulation suger de penge til sig, som burde investeres i den fysiske del af økonomien. Funktionen dækker udviklingen i den amerikanske økonomi fra 1968 og frem til i dag. I hele denne periode er den fysiske økonomi forfaldet med en accelererende hastighed.

Omkring 2000-2001 krydsede de to øverste kurver hinanden, da stigningen i pengemængden overhalede tilvæksten blandt finansielle værdier, fordi der blev pumpet store ekstra mængder penge ind i systemet, for at undgå en kollaps af finansielle værdier. Det er starten på hyperinflation, hvor

penge mister deres værdi med accelererende takt. Derfor må man hele tiden øge tilførslen af penge, for at opnå den samme effekt, og det er der, kurverne krydser og systemet begynder at bryde sammen.

I juli 2007 bryder finanssystemet så endelig sammen. Det disintegrerer og det ses ved, at kurven over værdien af finansielle instrumenter pludselig stopper sin tilvækst og begynder at falde. Fra det punkt og fremefter er der en brutal deflation i de finansielle værdier, og i et desperat forsøg på at lappe hullet er der en stadig voksende tilførsel af penge gennem hjælpepakker, så man har både deflation og monetær hyperinflation på samme tid. Det sprænger hele systemet i småstykker. Læg mærke til at den nederste kurve, den fysiske-økonomiske kurve, på samme tid fortsætter med at falde og

endda med en stigende takt. Det mærkes i form af tabte arbejdspladser, konkurser, og at sektor efter sektor af realøkonomien kolliderer. Og det betyder USA's undergang, hvis det ikke hurtigt ændres.

Kollapsfunktionen er én sammenhængende proces, ikke tre adskilte dele, og illustrerer, hvorfor hjælpepakkerne ikke fungerer og syste-

met er stendødt og må erstattes med et nyt. Der er ingen kur, systemet er allerede afgået ved døden. Det er det britisk-hollandske monetære system som er færdigt, og ifølge LaRouche er den eneste løsning at erstatte det med et amerikansk kreditsystem, som det USA's første finansminister Alexander Hamilton skabte.

John Hoefle

si@schillerinstitut.dk
35 43 00 33

- * Bliv medlem eller abonnér
- * Kom til et møde
- * Hjælp med at dele denne avis ud
- * Kom på e-mail listen

Revolution

Den 1. august 2009 holdt **Lyndon LaRouche** denne tale, der blev bragt »live« over internettet. Talen (der her er lettere forkortet og redigeret) kan sammen med den efterfølgende dialog ses på www.larouchepac.com.

Det krisepunkt, som vi må betragte den nuværende situation i USA og verden ud fra, er tiden fra den 2.-10. eller 12. oktober i år. Til den tid vil USA, der allerede nu er fuldstændig håbløst bankerot, være brudt totalt sammen politisk og være i en tilstand af disintegration – medmindre processen allerede er i gang tidligere. Og det kunne starte meget snart, allerede i løbet af august måned.

For at kunne forstå den politiske udvikling må man tage i betragtning at 30 procent eller mere af befolkningen, dvs. af arbejdsstyrken, er arbejdsløse. Omkring en tredjedel af denne gruppe får arbejdsløshedsunderstøttelse eller er på vej til at modtage det. De andre to tredjedele får ikke. Dette antal stiger med en månedsrate på op til 800.000, en million eller mere. Det er den vej, det går. Den eneste grund til at arbejdsløshedsprocenten er lidt på vej ned, er fordi antallet af folk i arbejdsstyrken falder. Når august er ovre vil det være katastrofalt.

Dette er begyndelsen på en tumultuarisk periode, hvor medlemmerne af kongressen, der netop har forladt kongressen [pga. sommerpause] og er på vej hjem til deres delstater, må gemme sig fra sine medborgere, som er ved at være klar til at lynche dem.

Wall Street og resten af verden er helt og holdent i en fantasiverden. Præsidenten er klinisk sindsyg – og det er ingen overdrivelse, det er et faktum. Fyren befinder sig ikke i den virkelige verden. Og han er ikke god, han er ond. Der er ingen tvivl om, at hans politik på sundhedsområdet er *absolut identisk med Adolf Hitlers*, som den blev iværksat officielt i september 1939. En politik, som Hitler havde *ønsket sig* tidligere, som han havde fortalt, men ikke turde *iværksætte* før krigen var brudt ud, da han mente, at han kun under en krig kunne slippe af sted med et nummer som det.

Så vi har at gøre med en præsident, som fuldt bevidst har lagt sig fast på en folkemordspolitik! Og hvis man ser på den måde Hitlers folkemord udviklede sig på, fra september og specielt 1. oktober det år, indtil det var forbi, indtil han var færdig, så ser man, at Obama og hans venner i London – for han er styret fra London, ikke fra USA, han styres af det britiske monarki, ikke af vælgerne i USA – bevæger sig i præcis den retning.

Hvis ikke vi stopper Obamas sundhedsreform nu, *så vil vi ikke have et USA*. Vi vil have noget, der er værre, end det Hitler skabte, fordi det vil være på en global skala, ikke begrænset til en del af planeten. Så derfor må vi forandre disse ting og gøre det nu.

Katastrofen vokser

Men når vi når frem til omkring den 2.-10. oktober, er dette system færdigt. Delstaterne er *bankerot*. Arbejdsløsheden stiger! Katastrofen vokser! Verdens nuværende monetære system vil aldrig komme til at fungere igen! Økonomien vil aldrig komme til at fungere igen under det nuværende finansielle system! Det er en umulighed. Vi er færdige, med mindre vi forandrer os.

Jeg fortalte først om dette problem, at vi var kommet ind i en sammenbrudskrise for den amerikanske økonomi, den 27. juli 2007. Tre dage senere begyndte det så, med det løgnhalse kalder »subprime-krisen« [boliglån med dårlig sikkerhed -red.]. Det der i virkeligheden fandt sted, var starten på en sammenbrudskrise i hele det internationale finansielle og monetære system.

Og bruddet kom på det svageste led i hele systemet, som var »subprime«-området. »Subprime«-området var et område, hvor man havde ydet realkreditlån for at kunne holde liv i systemet for en tid. Og derfor gik de ind i »subprime«-området, hvor folk var gældsatte til langt over skorstenen og aldrig ville kunne betale gælden tilbage, som en måde at give troværdighed til den kredit, der var nødvendig for at holde gang i Wall Street og det beslægtede internationale system. Tre dage efter at jeg sagde det ville ske, så skete det. Og det er fortsat uafbrudt frem til i dag. Dette system, hele det finansielle system, er kaput.

Det, de så gjorde, var værre. Jeg foreslog på det tidspunkt tiltag for en Roosevelt-type national konkursreorganisering. Det kunne være blevet gennemført på det tidspunkt, for der var stor opbakning til det i USA på daværende tidspunkt, fra byråd og lignende, som støttede mit forslag om en lov til at beskytte boligejere og banker. Det blev stoppet. Der var ledende senatorer m.fl., der var guvernører og andre, som alle var for det, men det blev stoppet. Det blev stoppet i kongressen; det blev stoppet fra Det hvide Hus. *De valgte i stedet at lave hjælpepakkerne.*

[Og nu ser vi] resultatet af denne

politik med hjælpepakker, fortsættelsen af denne politik og den udplyndring af vore banker, som disse mennesker stod bag. I stedet for at beskytte bankerne, i stedet for at beskytte boligejerne, så plyndrede de dem! De plyndrede økonomien. De ødelagde økonomien.

Vi har omkring en tredjedel af vores arbejdsstyrke, som er i fare. En tredjedel af den tredjedel modtager arbejdsløshedsunderstøttelse eller lignende. *To tredjedele gør ikke!* Hvad sker der med folk, hvis de ikke får hjælp over de næste måneder, de kommende to måneder, august og september? Hvordan skal de overleve, hvis de slet ingen indkomst har? Det er en voksende del af befolkningen, der er i den situation. Hvad tror I der sker med kongresmedlemmerne, når de vender hjem til deres delstater nu? Når repræsentanternes Hus og Senatet nu kommer hjem på ferie? Hvordan vil borgerne tage imod dem?

Folk derude er klar til at *lynche* kongresmedlemmerne – inklusive kongresmedlemmer, som de har støttet gennem lang tid, genvalgt igen og igen. Og disse en gang så populære kongresmedlemmer, der ikke kunne vippes af pinden, kan nu se frem til at blive lynchet af deres største støtter derhjemme. Hvorfor det? Fordi der nu er folk, som *ikke har noget at overleve på. På grund af Obama-administrationen!* Den-

har en indkomst, hvis antal vokser hurtigt. Hele familier, hele samfund kollapse, delstatsbudgetter kollapse. Delstaterne kan ikke længere opretholde sine funktioner, politifolk bliver fyret, alle andre fyres, fordi delstaterne er bankerot. Denne proces er allerede i gang.

Og den skøre nazist, der er guvernør i Californien, går foran. Hans far var nazist, så det kan være, at han arvede det fra ham. Husk hans far, Schwarzeneggers far, der var politimand i et specielt distrikt i Østrig. Og på dagen for det berømte »Anschluss«, da Østrig blev opslugt af Tyskland, så gjorde han sin pligt og meldte sig ind i nazistpartiet. Han var ikke medlem af SS, men han var med i den østrigske del af den tyske, nazistiske politistyrke. Og han var en del af den gruppe, der tog til steder som Ukraine, og sørgede for det man kan kalde »en udrensning af de uønskede«, som en del af hans arbejde som politimand ved besættelsen af Ukraine-distriktet.

Og det er, hvad der dresserede dette dyr, dette cirkusdyr, som blev guvernør i Californien. Og dette cirkusdyr blev en protege af George Shultz, manden der bragte fascismen til Chile. Han var udlært på Chicago Universitet af »Chicago School«-økonomerne, som var en samling fascister, der har en vis kontrol over processerne i Obama-

det, på trods af presset fra visse kredse, inklusive Pelosi, så ville vi have klaret skærene. Hvis vi havde gennemført det, jeg foreslog i perioden fra sidst i juli til september 2007, *så ville vi være igen den værste nu!* Hvis vi havde gennemført en konkursreorganisering, *reddet* vores almindelige private banker, *afskrevet* alle disse værdiløse papirer – simpelthen afskrevet dem. Men hvad gjorde vi? Disse idioter! Disse amatører! Disse onde ...!

Det, de gjorde, var at skabe *billioner af dollars i gæld! Over 20 billioner dollars i gæld, som nu helt unaturligt er pålagt USA! I form af en række hjælpepakker, der er et af de største svindelnumre, der er set i menneskeheds historie!*

Den eneste måde, vi kan komme ud af det her rod på, er ved at gå tilbage til det, jeg foreslog dengang, i juli-september 2007. *Jeg havde ret, og de tog fejl.* Sådan er det. Det er, hvad det vil sige at overleve.

Desværre har de så i mellemtiden påført os disse titals billioner af dollars i ny gæld, værdiløs gæld. De plyndrede banksystemet, de ødelagde mange af vore banker; de plyndrede økonomien. Så det amerikanske system i sin nuværende form, i dets tidligere og nuværende form, *kan ikke overleve*. Der er ingen måde, hvorpå dette system kan overleve.

Men nationen kan overleve. Det nuværende monetære og finansielle system kan ikke overleve, men vores nation kan. Og det er valget, vi må træffe. Vil vi tjene Wall Street og London, eller vil vi arbejde for at forsvare USA og menneskeheden? Det kan vi gøre på en måde, som Franklin Delano Roosevelt ville forstå uden problemer. ...

Roosevelts lederskab

Under Roosevelts lederskab havde vi fået opbygget denne enorme magt, som vi stadig besad den 12. april 1945. Roosevelt ledte os fra bankerottens rand til at blive den største økonomiske magt, verden nogensinde havde set. Og under Roosevelt havde vi tænkt os at bruge denne magt i efterkrigstiden – den største økonomiske magt verden nogensinde havde set – ved at konvertere vores militære produktionsapparat til en kapacitet for udvikling af den civile økonomi. [Brug magten] til at sætte nationerne på denne planet fri! Til at gøre det forbi med alle former for imperialism og kolonialisme. Og til at engagere USA og hele dets potentiale, som vi i høj grad havde opbygget under krigen, og bruge det til at bygge en verden *fri for imperier*. En verden som Roosevelt havde tænkt sig som de Forenede Nationer, en verden der udelukkende bestod af *suveræne*

Skal USA ud af krisen kræves en konkursreorganisering af hele finanssystemet, store infrastrukturinvesteringer og en genoptagelse af rumprogrammet.

ne vederstyggelige administration. Kald ham skrækelige Barry. Det er vores situation.

Vores befolkning sulter

Så folk finder ud af, at fra omkring den 2.-10. eller 12. oktober *så kollapse hele systemet*. Systemet er så pilråddent, at det ikke kan reddes i sin nuværende form. Det nuværende internationale *monetære* system kan heller ikke reddes, hvis USA kollapse, som det er programsat til *totalt at kollapse* i begyndelsen af oktober, eller sandsynligvis før, nok i august. For der er folk derude, som sulter, som ikke

administrationen gennem deres kontrol over miljøet. Nu vender det hjem igen.

Hvad laver det kryb i Californien? Han er et monster! Han er et fascistisk monster! Han er mere afskyelig, end hans far var – han er ligeså ond, som hans far var, men er mere afskyelig. Det er det eneste, han kan prale af.

Der vil være situationer i delstat efter delstat, hvor guvernører mister deres embede, folk som er gode folk, men som vil miste deres embede, fordi de ikke støttede mig. Hvis de havde bakket mig op, sådan som de havde lyst til at gøre

på vej i USA

nationalstater, der arbejder for de fælles interesser. ...

Trumans forræderi

Men Truman, hvad gjorde han? Vi havde samarbejdet med folk, i forbindelse med det sted, hvor jeg var i Myitkyina, arbejdet med Ho Chi Minh. Vi havde befriet Indokina fra den japanske og franske besættelse. Vi havde sat de japanske tropper i fængselslejre – afvæbnede. Hvad skete der under Truman? Ho Chi Minh havde stået i spidsen for befrielsen af Indokina i et samarbejde med USA, imod briterne og den japanske besættelse. Under Truman blev enhver type af den form for Roosevelt-politik ændret omgående. Vi gik tilbage til imperialism!

Vi sørgede for briternes befrielse af de japanske soldater fra deres fangelejre i Indokina; briterne gav dem deres våben tilbage og bad dem om at genbesætte landet. Med det naturlige resultat at vi fik denne lille Vietnam-krig, som vi i 60'erne og begyndelsen af 70'erne var fanget i. Mod hvem? Mod vores forbundsfælle fra Roosevelt-tiden, Ho Chi Minh, bare for at glæde briterne.

Hvad skete der så? Der havde været en befrielse af Hollandsk Ostindien [nu Indonesien -red.], en befrielse fra japanerne. Briterne og hollænderne førte så, med støtte fra USA, krig imod Indonesien. Og hvor vi verden rundt havde været dedikeret til frihed for de, der havde været ofre for kolonialisme tidligere, så gik vi, under Truman, med briterne og imod den politik, som havde gjort os til den største magt på denne planet.

En unødvendig revolution

Hvad gjorde vi ved os selv? I stedet for at bruge denne enorme magt, denne økonomiske kapacitet som vi havde skabt i optakten til og under krigen, så ødelagde vi den. Vi nedlagde den. I stedet for at gøre brug af fabrikker i militærindustrien, gennem at konvertere dem tilbage til civil produktion, og udvikle verdens økonomier med teknologier, som disse tidligere undertrykte folk havde behov for, så nedlagde vi dem. Vi bragte os helt unødvendigt i en recession og blev bydvængt for Det britiske Imperium. Det forandrede sig noget under Eisenhower, men under Truman blev vi forrådt. Vi blev underkastet politistatslignende forhold, der skulle drive Roosevelt ud af os. Det var, hvad der skete.

Vi vendte os i foragt imod Truman. Truman fik besked på at forsvinde: »Din bums, vi kan ikke lide dig. Skrub ad helvede til!« Og vi fik Eisenhower ind. Eisenhower ville have været en god præsident i 1947, men på grund af disse omstændigheder indeholdt den regering, han blev valgt til at lede, en arv af folk, der stadig havde en forkærlighed for briterne.

Vi havde Kennedy. Jeg ved ikke, hvor god eller dårlig Kennedy var, men jeg ved, at hvad han gjorde i en række situationer som præsident var helt afgørende

for USA. Og han forsøgte faktisk at genetablere vores økonomiske politik, til det den var under Roosevelt. Han stillede op til valg med støtte fra Eleanor Roosevelt, stor støtte fra hende. Og han blev lovprist. Så modsatte han sig både Wall Street-grupperingen, der ønskede at tage livet af ham, og briternes krav om, at vi skulle gå i krig i Indokina. Kennedy havde haft lange diskussioner med general Douglas MacArthur, som stadig var general men på vej imod sin pensionering, og MacArthur rådede ham til følgende, som Kennedy var enig i: »USA skal ikke engagere sig i en landkrig i Asien!« Det var politikken, Kennedys politik.

Så det var ligetil: »Dræb ham!«.

Og det gjorde de. Ikke Oswald, det var tre fyre, der var professionelle lejemordere, der kom over grænsen med deres rifler. De dræbte ham, slap væk fra den græsdækkede bakketop, vendte tilbage over grænsen til Mexico og fortsatte deres rolle i en lignende operation, som stod bag mange drabsforsøg imod Charles de Gaulle i Frankrig. Det var den anti-gaullistiske fascistiske bevægelse.

Derefter, så snart præsidenten var død, kom præsident Johnson til. Johnson var, som han senere fortalte, skrækslagen. Han troede, at de samme tre rifler, som havde skudt John Kennedy, ville dræbe ham, hvis han ligesom Kennedy modsatte sig ideen om, at USA skulle kaste sig ud i Vietnam-krigen og lignende krige. Siden den tid er det, på grund af Johnsons frygt for at blive myrdet, hvis han ikke parerede ordrer fra disse fyre, gået ned ad bakke for os hele tiden – ned, ned, ned.

Og siden sådan cirka midt i 60'erne, men frem for alt siden 1968, siden den beslutning som Johnson traf den 1. marts 1968, så er det amerikanske system, som det blev forstået af Roosevelt, blevet lukket ned. Og siden omkring 1966 har der været et vedvarende kollaps, både per indbygger og per kvadratkilometer, af USA's fysiske økonomi og den gennemsnitlige levestandard for den typiske borger i USA. Vi er blevet plyndret og lagt i ruiner.

Vi blev plyndret under Nixon – og nar ikke Jer selv – Nixon var nazist! Det kan godt være, at han ikke bar et hagekors på ærmet, men han havde de samme karakteristika. Han var ond. Han var fast besluttet på at etablere en fascistisk regering her i USA. Det var hans hensigt. Han forsøgte! Det lykkedes ham ikke, men han forsøgte. Vi havde stadig nok modstand i Kongressen og andetsteds til at gøre det pinligt for ham. Og på det tidspunkt havde vi stadig nogle menneskelige demokrater, der havde magt nok til at stoppe ham.

Men så kom den demokratiske administration. Stakkels Jimmy Carter, som ikke vidste, hvad han havde gang i. Han troede, at David

Så da vi gik i kamp med det, og en række andre ting jeg gjorde, og jeg havde gang i mange ting, alt sammen gode ting imod nogle meget onde folk. Og de dårlige typer værdsatte ikke godheden af de gode ting, jeg havde gjort. Jeg blev involveret i internationale spørgsmål, næsten som en hemmelig agent, men jeg var aldrig agent for staten på anden vis end som en medborger, der samarbejder med folk i regeringen for at forsøge at gøre en række gode ting, så som ændringer i USA's politik. Jeg havde ret stor succes med at få iværksat et forsøg på at forhandle med Sovjetunionen. Det ville have fungeret, og vi fik Ronald Reagan til at bakke det op [Strategic Defense Initiative-

programmet, der skulle bygge et forsvar imod atomvåben -red.]. Det var min politik, mit koncept.

Vi skal til Mars

Jeg har også været meget aktiv i forbindelse med rumprogrammet. Jeg er stadig fortaler for rumprogrammet, og forsøger at få det til at gå langt længere, end hvad nogle folk ønsker. Og det vil I se mere til i den kommende tid, hvis jeg stadig er her. Vi skal rejse til Mars, men vi skal først finde ud af, hvordan vi helt præcist kommer derop. Vi er i dag i stand til at sende materiale derop, ting der fungerer, brugbart udstyr osv., men hvis mennesker skal rejse 200 dage for at komme til Mars, må vi til at kigge på spørgsmålet om gravitation og et elektromagnetisk felt. Her på planeten har vi et bekvemt tyngdefelt m.v., og vi ønsker at finde en måde, hvor vi kan få folk sikkert derud. Det er problemet: hvordan får vi folk derud på forsvarlig vis [uden at menneskene lider overlast gennem at måtte undvære gravitation etc. i 200 dage, se boks -red.].

Så jeg har sat gang i mange ting, er blevet meget hadet og har fået lov til at lide for det. Og budskabet gik ud: »Få ham skaffet af vejen!« Og det forsøgte de virkelig at gøre, men de lykkedes ikke. Jeg er her stadig. Til september bliver jeg 87

år, og jeg er stadig i ganske god form. Ikke så god som tidligere, men jeg kan stadig få et slag eller to ind her og der, og kan stadig spille en ledende rolle i at forsøge at redde vores land og verden fra den lidelse, som den nuværende præsident påfører os i dag.

Så min rolle har været ganske vigtig i denne proces, i modsætning til hvad dele af pressen siger. Faktisk tror jeg, at Det hvide Hus følger opmærksomt med i hvad jeg siger netop nu, om [hvad der sker], hvis de fortsætter med deres programmer som planlagt.

Vi er i en situation, hvor vi havde et fantastisk system, Det amerikanske System. Det var faktisk det bedste i hele verden, og Billeder fra den store protestdemonstration mod regeringen i Washington D.C. den 12. september med 200-300.000 deltagere. På plakaten nederst står: »Nok« og på den til højre »Du/I tjener os! Vi tjener ikke dig/Jer!«

det er ikke bare amerikansk pral, det er et faktum. Det amerikanske System, som det blev fastlagt af vores forfatning og gennem lederskab fra vores største præsidenter, er rollemodellen for hele planeten. Ikke for at alle skal kopiere os, men i stedet bruge det som et fast holdepunkt i processen med at bringe mange forskellige nationer sammen for at løse verdens problemer.

Der er kun en ting at gøre nu, som et resultat af hvad det finansielle system er blevet udsat for, og systemet er håbløst bankerot. Vi vil aldrig betale, hverken på den ene eller den anden måde, de over 20 billioner dollars i gæld, som vi nu er blevet påført takket være George W. Bush og den her Obama. Vi vil aldrig betale det. Vi kan ikke, og vi vil ikke. Det kan aldrig lade sig gøre. Så alle I fyre derude, der tror I vil gøre en god forretning ved hjælp af de \$20 billioner gæld, der er blevet pålagt USA, vågn op. I er til grin! Vi har ikke pengene, og derfor kan I aldrig få dem.

Red civilisationen

Men vi kan heller ikke fungere under det nuværende system. Så hvad gør vi? Det er her det gode i vores system kommer ind. Vores forfatning blev faktisk til på to niveauer, men i tre skridt. Gå først og fremmest tilbage i vores historie. Hvem er vi som nation? Hvad

er vi? Jeg har faktisk en forfader, som kom over på Mayflower, så jeg kan fortælle noget om det. Bare for at påminde præsidenten om, hvem der faktisk blev født her og er besjælet af den ånd, som præsidenten helt tydeligt mangler.

Vi kom ikke her som flygtninge fra Europa. Det er sandt, at vi bragte mange folk hertil, der kom som flygtninge, var fattige og slap væk fra kummerlige omstændigheder i Europa, og her fandt det fristed, som vi udgjorde. Men dette land blev ikke grundlagt af fok, som flygtede fra Europa. Dette land blev grundlagt af europæere, som vi så det med Mayflower, som vi så det med Massachusetts Bay-kolonien, i Pennsylvania, i Virginia osv. Dette var folk, som kom til USA, men hvorfor? På grund af en berømt præst: kardinal Nicolaus Cusanus.

Kardinal Nicolaus Cusanus var faktisk grundlægger af den moderne europæiske videnskab gennem sit skrift »De Docta Ignorantia« og skaber af konceptet om den moderne nationalstat med skriftet »Concordantia Catholica«. Da han nærmede sig slutningen af sit liv, erkendte han, at forfaldet i Europa betød, at den europæiske civilisation ikke længere var et sikkert sted for civilisationen. At de gamle oligarkiske efterladenskaber stadig herskede. Derfor foreslog han, at folk fra Europa skulle sejle over oceanerne til andre kontinenter, få forbindelser med andre kontinenter, som så kunne modtage det bedste af den europæiske kultur, som han ønskede at beskytte imod europæisk overherredømme. Formidle dette til andre dele af planeten og dér opbygge, sammen med andre mennesker man ville finde på den anden side af vandet, en civilisation, som i sin tur kunne bidrage til at redde det korrumperede Europa fra sine egne dårligdomme.

Kort tid efter Nicolaus Cusanus' død var der en ung mand, der hed Christopher Columbus. Han var fra Genua og en yderst kapabel skibskaptajn. Han arbejdede for de portugisiske interesser med at udforske Atlanterhavet og var som navigatør yderst velbevandret i Atlanterhavets særegenheder. Og i Portugal stødt han på Nicolaus Cusanus' efterladte papirer hos en af Cusanus' venner, der var en af bobestyrerne efter Cusanus. Her blev han bekendt med idéen om at sejle over Atlanterhavet, over til kontinentet på den anden side – som de vidste lå der, det stod helt klart for dem – og ovre på den anden side af vandet grundlægge et forsvarsværk for civilisationen, ved at bringe det bedste af den europæiske civilisation over vandet – hertil. Og på den måde få en udvikling af det bedste af den europæiske kultur, *fri* for den oligarkiske korrupsion, der herskede i de europæiske lande.

Der var mange forsøg i denne retning, bl.a. en række fra Spanien, på at realisere Columbus' intention. Og det var hans personlige intention, fra omkring 1480 var det hans plan. Han fik langt om længe pengene til at foretage rejsen i 1492, men han arbejdede på sagen lige fra 1480, da han havde korrespondance med mange forskellige folk i Europa for at planlægge rejsen.

På grund af habsburgernes indflydelse på koloniseringen af Syd- og Centralamerika, blev Cusanus'

idé aldrig fuldt ud realiseret i de dele af verden, selv om der er rester af den, og vigtige påvirkninger af den type i Syd- og Centralamerika. Det er kun i dette land, USA, at vi opnåede at få etableret en nationalstat, som levede op til de standarder, som Cusanus havde i tankerne. Det første skridt, hvor denne udvikling blev sikret, var i beboelsen i Plymouth, Mayflower-kolonien. Derefter fulgte kolonien i Massachusetts Bay.

Grundlæggerne var tænkere

Disse folk var *ikke* flygtninge fra Europa! De var yderst intellektuelle, kapable folk, som forlod Europa for at grundlægge et fristed for kulturen. Og i disse to kolonier – Massachusetts Bay- og Mayflower-kolonierne – opbyggede de en ministat, som indtil omkring 1688 fortsatte denne tradition, gik i den retning, under folk som Winthrop'erne og deres samarbejdspartnere. Det blev så underkudt af briterne i 1688/1689-kampene, og processen flyttede med den unge Benjamin Franklin til Pennsylvania-området, på grund af den korrupsion som briterne havde bragt til Massachusetts Bay-kolonien. Det fortsatte.

Og så var der en ung tysker, en stor videnskabsmand og en af grundlæggerne af det 18. århundredes renæssance i Europa, Abraham Kästner, hvis kredse tog kontakt med Benjamin Franklin og hans venner, i det der blev til USA. Som et resultat af det, blev indflydelsen fra Leibniz direkte reflekteret i [den amerikanske] uafhængighedserklæring og forfatning: Idéen om at organisere en nationalstat blev etableret med Benjamin Franklins skrift om brugen af papirpenge [i 1729 -red.].

I 1763 var Det britiske Imperium så blevet etableret gennem en aftale skabt gennem krig. Det Britiske Østindiske Kompagni var allerede et internationalt imperium, hvilket det britiske monarki endnu ikke var. Det britiske monarki blev senere helt og holdent integreret med imperiet, men på dette tidspunkt var det lord Shelburne og Kompagniet som dominerede, og i 1763, ved Pariserfreden, dikterede Shelburne og hans folk dannelsen af et nyt imperium, Det Britiske Østindiske Kompagnis imperium. Det blev det afgørende punkt.

Resultatet af dette, da den nye politik fra Det Britiske Østindiske Kompagni begyndte at strømme ind i Amerika, skabte så et brud mellem de ledende kredse i det, der blev til USA, og Det britiske Imperium. Det blev så kampen. Og der har på grund af dette, fra det punkt og fremefter, været en opdeling mellem forræderne, rakkerpakket i USA som f.eks. dele af Boston-kredsene, kredse omkring Det britiske Østindiske Kompagni, og de der støttede idéen om frihed. Det er, hvad vores forfatning blev baseret på.

Så vi har Uafhængighedserklæringen, som blev skabt under indflydelse af Franklin, men faktisk også indirekte under indflydelse af Cusanus, og med opbakning fra Abraham Kästner osv. Så vi havde starten på vores samfund.

Så havde vi tiden frem til Den amerikanske Frihedskrig, som faktisk var en konsekvens af 1763,

50 årsplan for kolonisering

1

Permanente rumstationer omkring Jorden og Månen

Rumstationerne vil med tiden fungere som transitstationer for rejser til henholdsvis Jorden og Månen.

2

Månebase og minedrift

Etableringen af en månebase med en atmosfære vi kan ånde i. Det vil blive under kupler og lignende. Fra basen foregår så minedrift til brug for månebasens funktioner, men også til bygningen af fabrikker, rumskibe og lignende, der behøves for det fortsatte program. Da Månen har et tyngdefelt der kun er en sjettedel af Jordens, er det langt billigere at bygge og sende materiale og udstyr ud i rummet fra Månen end fra Jorden.

3

Permanente rumstationer

I et webcast den 1. august 2009 (se side 6) opfordrede den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche til, at USA, for at komme ud af den dybe eksistentielle krise man er havnet i, ikke blot sætter hele finanssystemet under konkursbehandling og iværksætter en massiv genopbygning af USA's fysiske infrastruktur, men også for alvor genopriver det hensygnende amerikanske rumprogram.

Efter at Kennedy i sin berømte tale i 1961 havde annonceret, at USA burde sætte en mand på Månen inden udgangen af årtiet, investerede USA op imod 5 procent af sit årlige budget i forskning og udvikling. Dermed forårsagede rumprogrammet en stadig strøm af nye videnskabelige og teknologiske gennembrud, der fik stor indflydelse på den amerikanske økonomi og kultur. Man vurderede efterfølgende, at for hver dollars den amerikanske stat havde brugt på rumprogrammet, så fik man 10-14 dollars i form af øgede skatteindtægter og lignende. Samtidigt fik rumprogrammet også stor kulturel betydning ved at modvirke den kulturelle pessimisme og smålighed, der ellers blev spredt via fjernsynet og Hollywood, og som var resultatet af den heksejagt på idealister, der var blevet iværksat under Trumantidens mccarthyisme.

I takt med at de bemandede rumflyvninger tog til, og at man gentagne gange havde folk på Månen, begyndte børn og unge at drømme om at komme ud i rummet og naturvidenskaben fik en kraftig opblomstring. Desværre blev rumprogrammet bid for bid skåret væk efter mordet på Kennedy i 1963, især efter at man havde overhalet Sovjetunionen ved at sætte den første mand på Månen i 1969. Den naturlige opfølgning til måneprogrammet, et Marsprogram, blev aldrig gennemført.

I stedet for rumprogrammets optimisme, viden-

skabelige indsigt og store visioner tog så 68-kulturens kulturpessimisme, teknologiforskræmthed og misantropi over. I stedet for at kæmpe for at udvikle fusionskraft, der kunne tilvejebringe ubegrænset energi til verdens befolkning og bringe os til Mars, kæmpede 68-erne for at lukke kernekraftværkerne og modarbejdede anden avanceret og kundskabstung teknologi.

Ved at iværksætte en massiv satsning på at få etableret en forskningsstation på Mars om 50 år, sætter vi en proces i gang, hvor vi atter skal bruge en langt større del af vores nationaløkonomier på forskning og udvikling – noget som dramatisk vil øge vores velstand på sigt. Samtidigt kan vi rykke os ud af den kortsigtede forbrugsmentalitet, der dominerer den vestlige verdens økonomi og sociale liv i dag. Vi skal igen vænne os til at tænke to generationer frem i tiden, når vi træffer beslutninger. Vi skal vænne os til, at målet for vore handlinger ikke er umiddelbar tilfredsstillelse her og nu, men i stedet investeringer, der kommer vore børn og børnebørn til gavn.

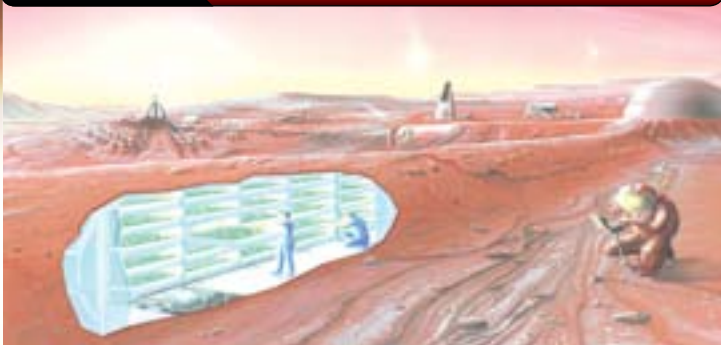
I 1987 fremlagde Lyndon LaRouche et forslag til en genoptagelse af det amerikanske rumprogram i form af et 40-års program for etableringen af en amerikansk forskningsstation på Mars. Han kaldte programmet "Kvinden på Mars" og fremlagde det bl.a. i et halv times tv-program, der blev vist i forbindelse med hans kandidatur til det amerikanske præsidentembede i 1988. Grundideen i programmet, som nu er ved at blive opgraderet til brug for i dag, er som følger:

Selv om rejsen til Månen var en stor udfordring i 1960'erne, er en rejse til Mars en helt anden og noget større opgave. Månens overflade er kun 384.000 km væk, mens der er 75-225 mio. km til Mars. Turen til Månen kan klares på under en dag, mens det

af Mars

5

Den første koloni på Mars

Marskolonien vil tjene som udgangspunkt for den videre udforskning og kolonisering af planeten. Da Mars samtidigt er en halv gang længere væk fra Solen end Jorden, kan vi her foretage astronomiske observationer, der er langt bedre end dem vi kan foretage på Jorden.

4

Flotilla af rumskibe tager afsted til Mars

I løbet af de næste 50 år har vi udviklet de nødvendige fremdriftssystemer, der kan bringe os hurtigt og sikkert fra Jorden til Mars. Udstyr og forsyninger er sendt i forvejen med langsomme, men billigere, ubemandede rumskibe. Rumskibene etablerer sig i kredsløb omkring Mars.

ent ubemandet
ion omkring Mars

Vi begynder også at udvikle og fremsende udstyr til etableringen af en kommende base på Mars.

med samme teknologi tager 200-300 dage at komme til Mars. Da erfaringerne fra længere tids ophold i vægtløs tilstand på rumstationerne har lært os, at menneskekroppen forfalder, knoglerne afkalkes etc., når mennesker opholder sig så længe udenfor jordens magnet- og gravitationsfelt, så er rejser til Mars med måneteknologi en meget dårlig idé. LaRouche foreslog derfor, at man udvikler rumskibe, der kan accelerere med 9,8 meter i sekundet, det samme som Jordens tyngdefelt. Opholder man sig på et sådant rumskib, der den første halvdel af rejsen accelererer med 9,8 m/s og derefter bremser med samme takt på den anden, vil det for kroppen føles som jordens gravitationsfelt. Samtidig reduceres rejsetiden mellem Jorden og Mars til et par dage. Da en sådan vedvarende acceleration kræver store mængder koncentreret energi, kan det i praksis kun lade sig gøre, hvis vi behersker fusionsteknologier, hvor vi f.eks. kan bruge Helium-3, der findes på Månen, som drivmiddel i vore rumskibe.

Samtidig er vi ikke interesseret i blot at sende et par enkelte folk til Mars og få dem hjem igen. Vi ønsker at få en permanent tilstedeværelse på Mars (og senere mange andre steder langt væk) for at kunne lave forskning og skue ud i verdensrummet på steder længere væk fra Solen end Jorden. Det er også næste skridt til at få os etableret som en rumcivilisation. Derfor vil et program for etableringen af en forskningsstation på Mars være et langt større og mere permanent program, end Måneprogrammet var det. Det vil foregå i fem stadier (se illustration ovenfor).

Dette Marsprogram er det næste skridt ud i verdensrummet for mennesket, og gennemfører vi det, vil vi som menneskehed dramatisk forandre vores selvopfattelse og opførsel. Vi vil tage skridtet fra at være en navlebeskuende jordcivilisation til at blive

en udadrettet rumcivilisation. Som den eneste form for selvreflekterende kognitivt liv vi kender til, er det vores opgave at beskytte og udvikle liv og bevidsthed her på Jorden. Vi må kunne beskytte Jorden og dens beboere imod store meteorer og andre ubehagelige overraskelser fra verdensrummet.

Så ved vi selvfølgelig også, at de rolige forhold i vores solsystem ikke varer evigt, men at vi på et tidspunkt i en fjern fremtid (forhåbentlig først om mange hundrede millioner år) vil blive tvunget til at evakuere Jorden. Den proces begynder vi at forberede allerede nu gennem at etablere os i resten af solsystemet og derefter sprede os videre ud i resten af vores galakse. Det vil kræve teknologiske kvantespring af en dimension, vi for nærværende har svært ved at forestille os. Og på sigt kommer vi nok også til at skulle hjælpe livet på vej i mange andre solsystemer.

I sammenligning med disse kolossale opgaver, virker de nuværende problemer her på Jorden ret så overkommelige. Som en naturlig del af dette langsigtede program træner vi vores færdigheder i at skabe tålelige livsbetingelser på fjerne planeter gennem at få ørkenerne til at blomstre her på jorden. Vi befolker ressourcerige, men ugæstfrie, dele af Jorden som f.eks. Sibirien, og udvinder de fornødne råstoffer til gavn for hele Jordens befolkning. At afskaffe global sult og underudvikling er en kærkommen udfordring, der træner os til de større opgaver, der venter. Den stadige strøm af nye teknologier vil selvfølgelig øge vores evne til at sikre stadig flere mennesker en stadig bedre levestandard, men de mange opdagelser gør noget endnu bedre: Hjælper os til at genfinde vores sande menneskelige natur, som en skabende kraft, der beskytter og udvikler liv og bevidsthed både på Jorden og i resten af universet.

frem til grundlæggelsen af en nationalstat. Vi var meget omhyggelige i den proces. Vi forsøgte med alle mulige tricks, kraftspring og lignende at få et kompromis i stand med briterne, eller i hvert fald at købe tid. En af de to muligheder. Så fremsatte vi en uafhængighedserklæring, som var baseret på det centrale princip hos den store videnskabsmand Gottfried Leibniz, der blev en stor indflydelse i processen.

Vi havde så en revolutionskrig, som vi vandt. Vi vandt bl.a. revolutionskrigen imod Storbritannien, fordi vi havde nogle gode allierede, som hjalp os i processen, i kampen for frihed. Men vi opdagede så, at bankerne i de forskellige kolonier, som nu blev til stater under Uafhængighedserklæringen, var bankerotte. Det forårsagede en afgørende udvikling, som har formet USA som nationalstat fra dets begyndelse og frem til i dag. Omkring 1781 erkendte et ungt geni, Alexander Hamilton, at vi måtte beskytte bankerne, vore banker, som alle var bankerotte, og hvis eneste problem var, at de led under byrden af at skulle finansiere frihedskrigen, Den amerikanske Revolutionskrig. Så han indså, at vi behøvede en national forfatning, en overordnet national myndighed, frem for den autoritet, som en samling af samarbejdende stater havde hver for sig.

Så han gav fødsel til idéen om en nationalbank. Det var på baggrund af denne forståelse, at det blev et presserende spørgsmål at skabe en amerikansk forfatning. Så formålet med den forfatningsskabende forsamling var, at skabe nationalstaten som institution, der ville være i stand til at håndtere dette og relaterede problemer.

Nationalt kreditsystem

Vi var allerede en nation i og med uafhængighedserklæringen, men vi skulle også være en fungerende nationalstat. Så det, vi havde til at begynde med, var et system baseret på *national kreditskabelse – ikke et monetært system* – et kreditsystem, hvor en valuta kun får sin gyldighed, hvis den er *skabt af USA's regering eller gennem internationale aftaler med andre nationer med den hensigt*. Med andre ord ønskede vi samhandel og internationale aftaler baseret på den idé.

Ingen valuta kan udstedes, eller få lov til at eksistere, *med mindre den er baseret på en suveræn nationalstats beslutning om at skabe et kreditsystem som gæld*. Et kreditsystem er en nationalstats evne til at påtage sig gæld, og gå igennem en konkursreorganisering af gæld, for at fastlægge et folks suveræne myndighed over dets egen valuta og kredit.

Det modsatte system, *imperiesystemet*, som vi har set i den mellemøstlige og atlantiske civilisation siden Den peloponnesiske Krig, er *monetarisme*. Vi havde asiatisk monetarisme før det. Monetarisme: Idéen om at *private interesser*, som f.eks. Delphi-kulten, kunne skabe en monetær magt til at udstede lån, bedrive ågervirksomhed. Og kontrollere verdens finansielle og økonomiske forhold gennem den form for *ågervirksomhed, der kaldes monetarisme*. Og USA blev skabt for at befri os fra, og beskytte os imod, denne beskidte sygdom kaldet *mo-*

netarisme, og for at vi skulle basere os selv på et *kreditsystem*. Som det var Franklin Roosevelt plan for efterkrigsperioden.

Så vi blev ødelagt af åger. Det er, hvad vi er blevet til, specielt med det forræderi vedtagelsen af loven om etableringen af Føderalbanksystemet udgjorde [en centralbank styret af private interesser, der bestemmer over USA's valuta -red.]. *En forræderisk handling!* ...

Konkursbehandling

Som et resultat af at vi blev lagt i lænker, gennem indførelsen af Føderalbanksystemet og alt hvad det indebar, blev vi plyndret og drevet til konkurs med *forfatningsstridige love*, inklusive dette svindelnummer, denne gæld, på over 20 milliarder dollars, som vi nu er blevet påført som et resultat af de forskellige typer *hjælpepakker*, der er blevet gennemført siden september 2007 – i stedet for at gennemføre det jeg foreslog i 2007. Hvis det, jeg foreslog i 2007, var blevet gennemført her i landet, som mange indflydelsesrige personer, guvernører og andre, havde planlagt at støtte, hvis det var blevet sat i værk, så ville vi være igennem det værste i dag. Men vi er ikke igennem det værste, som I nok er klar over.

Vi er derfor kommet til et punkt, hvor vi er nødt til at gennemføre en national konkursbehandling. En national konkursbehandling er ikke nogen skamfuld ting. Nogle svindlere har sammen med to præsidenter af meget tvivlsom karakter, George W. Bush Jr. og nu også Barack Obama, været i gang med et kæmpe svindelnummer rettet imod USA, på vegne af USA's udenlandske fjender som f.eks. Det britiske Imperium, det britiske kongehus. Dette blev hjulpet på vej af Larry Summers, der fik fjernet Glass-Steagall-lovgivningen, hans rolle i det. Vi har været udsat for svindel. Handlet i modstrid med ånden i vores forfatning. Love blev vedtaget, der var ulovlige ifølge vor forfatning.

Vi må sætte det her under konkursbehandling. Det er en ret simpel sag – jeg ved, hvordan det skal gøres. Giv mig bare beføjelserne for en kort stund, og så kan jeg få ordnet det her ganske let: Der arrangeres et møde, hvor der er en masse folk, som er patrioter med deres fornuft intakt. Så tager vi alle de her finansielle poster, som findes derude, krav imod dit og krav imod dat. Så sætter vi USA under konkursbehandling baseret på de erfaringer, vi har med lignende beslutninger tidligere i vores historie. Vi gennemfører en konkursbehandling.

Så tager vi Glass-Steagall-lovgivningen, hvad enten Larry Summers kan lide det eller ej, han er trods alt klinisk sindssyg, så bør vi ikke blot ignorere hans forslag? På trods af Larry Summers og hans forræderi så tager vi disse krav imod USA, finansielle fordringer på USA, og lægger dem på bordet. Så tager vi Glass-Steagall-modellen og siger: Her er en bank. Lad os først tage os af bankerne, private banker eller det der plejede at være private banker. Lad os se, hvad der er i banken. »Er denne fordring gyldig efter disse standarder? Ja, så skal den herover. Nej, så ryger den i skraldespanden.«

Og vi gennemgår det sag efter sag på samme måde, som Roosevelt i en langt mindre problematisk situation gjorde det under den forlængede bankweekend. Vi ønsker at redde de normale banker. Det er, hvor folk har deres opsparing, hvor deres legitime opsparing befinder sig. Det er der, hvor den kredit de har behov for, bliver ydet lokalt til virksomheder og lignende ting, lån og realkreditlån etc. Vi ønsker at få renset ud. Vi ønsker at omorganisere realkreditlånene. Og hurtigt komme ud på den anden side med en samling af *banker, der kan overleve, private banker under et nationalt system.*

Så tager vi alt affaldet, alle disse fordringer som er baseret på finansielle derivater og lignende narrespil: »Det er ærgerligt makker. Du spillede. Det er spillergæld, og du tabte væddemålet. Vi har lige sørget for, at du har tabt. For at du skal slippe for at slæbe rundt på en tung, dårlig samvittighed. Og så har vi et USA.

Hvad gør vi så, når vi har afskrevet disse værdiløse papirer på mere end 20 billioner dollars, som var fordringer på USA? Vi skaber gæld. Nu hvor vi har afskrevet den uærlige gæld, kan vi skabe en ærlig gæld.

4-magts-aftalen

Hvad gør vi så? Så går jeg til vores venner i Rusland, tager kontakt med vores venner i Kina og jeg taler med vores venner i Indien, for hvis Rusland og Kina går med, så kommer Indien også. Vi siger: »Vi er verdens store nationer. Der er mange små nationer derude, men de har ingen magt. Vi har magt. Derfor må vi nationer, der har denne magt og er besluttet på at handle, vi må stå sammen om at starte et nyt globalt finanssystem, et nyt kreditsystem.« Der vil ikke længere være monetære systemer, penge tæller ikke! Kom med dine penge, og vi vil så undersøge, om de er noget værd. Hvis de ikke er gyldige indenfor rammerne af et kreditsystem, så annullerer vi dem. »Det er ærgerligt kammerat. Hvis du har lyst til at tapetsere væggen med dem, er det i orden, men forvent ikke at få noget for dem.«

Så disse fire stormagter, som så vil tiltrække alle de andre nationer, der ønsker at overleve, tager derfor initiativ til en aftale, som er grundstenen i etableringen af et nyt verdensomspændende kreditsystem, der helt og holdent vil erstatte det nuværende håbløst bankerotte globale monetære system! Med andre ord er den eneste legitime valuta i verden den, der bliver udstedt på baggrund af statens autoritet, som en gældsfordring på staten. Vi vil så samarbejde for at udvikle et arrangement, der kan udvikle hele verdens fysiske økonomi.

Lad os se på Kina som et konkret tilfælde. Kina blev lokket til at begå en fejl. Det var ikke udelukkende en fejl, men det viste sig at være en fejltagelse, da nogen fjernede dele af kontrakten, der var skrevet med småt. Kina blev lokket til at arbejde for lavere priser, end det var tilfældet i Europa og USA, når der skulle produceres varer for verdensmarkedet.

Det resulterede i kortvarig vækst, så længe markedet eksisterede. Men da verdensmarkedet for kinesiske varer kollapsede, var kineserne på den, for pludselig havde deres industrier tabt deres markeder. Så Kinas indkomst kollapsede, som et resultat af at deres markeder kollapsede.

De amerikanske bilfabrikkers kollaps var ikke just en fordel for Kina, for det betød et kollaps af USA som et marked for kinesiske varer. Så derfor lider Kina. Det Kina behøver, og Rusland på en lidt anden måde, og Indien på en helt anden måde, det er langfristede kreditter til investeringer i at opbygge grundlæggende økonomisk infrastruktur, for at gøre økonomierne til mere kapable økonomier.

Grundlæggende set at gøre, hvad Roosevelt gjorde i 1930'erne og under 2. Verdenskrig: Man bruger national langfristet kredit til at investere i teknologisk fremskridt, og f.eks. gå fra biltrafik til jernbaner. Sådanne ting. Investeringer der øger landets fysiske produktivitet per person og per kvadratkilometer. Men det kræver altid nye energikilder, bedre energikilder, storstilede kapitalinvesteringer, dens slags ting som f.eks. TVA. I lighed med det Roosevelt gjorde for at opbygge den økonomiske struktur gennem infrastruktursektoren.

Vi har ikke mange industrier tilbage i USA. De er alle blevet ødelagt. Hvordan får vi industrien tilbage? Vi har folk, der plejede at arbejde i bilindustrien. Bilindustrien er i princippet blevet lukket ned, bortset fra den japanske del af den. Og selv den del lider. Så vi har tabt bilindustrien. Men bilindustrien var aldrig blot en bilindustri. Bilindustrien var, som vi så på det under 2. Verdenskrig, en værktøjsmaskineindustri. Vi producerede fly. Vi byggede sluser og dæmninger. Vi byggede jernbanesystemer. Vi producerede alle mulige forskellige ting ved brug af den produktionssevne, som var koncentreret i området ved De store Søer, industri- og landbrugsfundamentet i området ved De store Søer. Vi opbyggede det.

Nu har disse svin ødelagt det hele. Vi har stadig bygningerne. Vi har stadig folk i området med produktionssevne. Vi har ikke en bilindustri, den ødelagde vi. Men disse lokalsamfund er i stand til at producere andre ting udover biler. De kan producere jernbanesystemer i stor skala, de kan producere kraftværker eller dele til dem, de kan bygge flodkontrollsystemer, sluser og dæmninger. Vi beder ikke folk om at tage imod almisser. Vi sætter dem i arbejde. Vi giver dem måske støtte, når de behøver det for at klare sig igennem, men det vi egentlig ønsker at give dem er produktivt arbejde. Hvor de kan bygge ting, der vil være af varig værdi for USA, ikke blot spille vore penge. Så det er retningen, vi må gå i.

USA's system er det bedste

Men vi er i store vanskelighe-

der. Og det grundlæggende problem er, at vi har en præsident, som ikke er værd at samle på. Fyren har gjort det ganske klart. En fyr, som insisterer på, at det er hans højeste prioritet at udsætte den amerikanske befolkning for det, Adolf Hitler foretog sig i Tyskland med sin folkemordspolitik, er ikke værd at samle på. Den fyr må bringes under kontrol.

Så vi må gøre noget ved ham, sætte ham i bur eller sætte ham i et politisk bur, eller finde en årsag til at afsætte ham. Der er overordnet set mange gode folk i hans administration, meget brugbare, kompetente folk. Så det er ikke hele regeringen, der er uduelig. Det er denne del, og det må der tages fat på. Der må gøres op med arven fra Bush'erne.

I en debat den 2. december 1971 mellem Lyndon LaRouche (siddende) og den ledende keynesianske økonomiprofessor Abba Lerner (stående) på Queens College i New York City, bekendte Lerner kulør, og sagde, at hvis bare socialdemokratiet havde fulgt Hjalmar Schachts (øverst t.v.) instrukser, så ville Hitler ikke have været »nødvendig«. Den britiske økonom John Maynard Keynes, der først udgav sine teorier i Nazi-tyskland, ses nederst til venstre.

Vi sætter ham under overvågning, under kontrol. Der er forskellige måder, det kan gøres på. Vi vil gøre det på den, som indebærer de færreste problemer. Ingen blodsudgydelser, så simpelt som muligt, lige så stille: »Halo kammerat, følg venligst med os, stille og roligt, tak«. Det er måden, det må gøres på.

For vi har [ressourcer] i vores regering – vores stat, vores nationale regering, er et meget stort apparat. Det er langt større, end man tror. Det involverer mange personer, som ikke officielt indtager offentlige embeder. Det involverer personer, som samarbejder med den udøvende del af vores regeringsform, inklusive folk i Kongressen og andre institutioner, som faktisk udgør en meget levende regering. Vores er den bedste i verden, når den fungerer, og vores regeringsform er den bedste i verden, når den fungerer.

Så vi har udenrigsministeriet, som ikke er i dårlig form. Vi har andre dele af regeringen, som fungerer, hvis de får lov til at fungere på normal vis, som vores udøvende del af regeringsmagten traditionelt bør fungere. Hvis vi tager fat på det problem, vi står over for, og tager en række relativt simple tiltag, kan vi komme igennem det ganske pænt.

Tænk bare: Obama og hans nazistiske gruppering – og de er nazister, Ezekiel Emanuel er en nazist! Han indrømmede det. Han har sagt i detaljer, hvad det er, han forslår. Det er en nazi-operation! Hvem skal dø, hvem bliver behandlet

for deres sygdom, hvem skal leve, hvem skal dø. Det er et nazi-system. Det er det samme, som Hitler indførte i begyndelsen af krigen, og som et par år senere blev til det systematiske massebord, som vi kaldte folkemord. Vi er på vej imod folkemord, med mindre vi stopper denne administrations politik!

Og grunden til at der kommer en reaktion fra befolkningen derude, en reaktion vendt imod de folkevalgte, som har været med til at lave disse overgreb i Washington, er netop det. De har forrådt menneskeheden. Ikke bare loven og deres forpligtelser overfor USA, men de har forrådt princippet om menneskelighed. Når de er medskyldige i folkemord under dække af en sund-

vi kan komme ind i en situation med krise og kaos, som fører til blodsudgydelser på gaderne og truslen om et diktatur, nogen som vil forsøge at indføre diktatur. Så vi må tage fat på det her problem nu. Vi må have Obama under forældreopsyn nu. Vi må tage hele den gruppering omkring ham, inklusive Emanuel-brødrene, Orszag, galningen Larry Summers, kujonen Geithner, og den dumme nar, der sidder på top af føderalbanksystemet, og simpelt hen smide dem ud. Smid dem ud! Få dem væk, ud! Ud med Jer, ud!

Og så har vi ikke nogen problemer. Med en præsident under opsyn, under forældreopsyn, så kan de normale regeringsinstitutioner reagere på normal vis. Der vil være medlemmer af kongressen, som vil være skræmt til døde, efter at være blevet truet med lynchning, som de vil opleve det nu, når de kommer hjem til deres stater.

Vi har egentlig ikke så stort et problem. Vi må erkende, hvad der er vore tilgange og muligheder, og gøre brug af dem. Og vi må holde op med at være får. Klynk ikke, fordi der er nogen, der truer dig: De vil dræbe dig! Hvad mere kan de true dig med? Truer de med at torturere dig? Hvad kan de true dig med? Hvad er faren? Hvis du marcherer med, vil de torturere dig, de vil dræbe dig. Hvis du har børn, hvis du er ung, så er du nederst på listen, og så tager de livet af dig.

Hvis du er gammel, så dræber de dig. Hvis du ser syg ud, så gør de det af med dig.

Nej, det her kan vi ikke leve med. Denne nazi-lignende administration under præsident Obama må renses ud. Ikke styrtes, men renses ud. Og det vil kræve en mobilisering af borgere og ærlige politiske personligheder, som beslutter, at de ikke vil gå på kompromis med Obama. De siger: »Obama, du arbejder for os. Du arbejder ikke for briterne, du arbejder for os.« ...

Monetarismens imperium

Det bringer os til et andet stort problem: Siden Den peloponnesiske Krig er Europa, og den dermed forbundne civilisation, blevet regeret af monetære systemer. Det vil sige, at vi er blevet regeret af penge, af magtgrupperinger, der i høj grad er private, og som kontrollerer penge. Vi har f.eks. Delphi-kulten, og Delphi-kulten var et redskab for monetarismen, som blev vigtig i denne form, efter at de persiske forsøg på at overtage Middelhavsområdet var blevet slået tilbage. Det førte til det, der blev iscenesat som Den peloponnesiske Krig. Og siden den tid er Europa blevet regeret af imperier i form af monetarisme. Først med den langsomme fremvækst af Romerriget, så med et i skifte til Det byzantinske Rige. Og så, i løbet af tusind år eller mere, efter sammenbruddet af Det byzantinske Imperium som en magtfaktor og fremvæksten af Venedig, det venezianske monetære system som den

Vi må ikke være får

Der er to måder, det kan ske på. Vi kan gøre det fredeligt, eller

kontrollerende magtfaktor.

Nu hedder imperiet Det britiske Imperium, men det er faktisk ikke det *britiske* imperium. Hvis man ser, hvor dumme og tykke den britiske befolkning er, så ved man, at det ikke er imperiet, for de har en fantastisk dårlig levevis og sandsynligvis et afskyvækkende sexliv; det ønsker jeg ikke at komme ind på. Men det drejer sig ikke om det britiske folk, den britiske befolkning, men om systemet, det monetære system!

Idioter bliver ved at tale om imperier, som om det var et land, der havde et imperium og regerede over andre lande. Det er ikke, hvad et imperium er, og det var aldrig essensen af et imperium. Folk, som ikke kan deres historie, og heller ikke forstår videnskab, forstår det ikke, de laver den fejl. Alle imperier, specielt dem der har eksisteret siden Den peloponnesiske Krig, har været baseret på monetære systemer. De har været baseret på internationale systemer. Romerriget var et internationalt system. Det var ikke Rom, der regerede Middelhavsområdet. Romerriget blev skabt på Capri ved en sammenkomst mellem repræsentanter for tre imperier: Mellemøsten, Rom og Ægypten.

Og siden Alexander den Stores død havde hele dette område været delt i tre magter, som hver for sig var ret imperieliggende, dvs. dominerede de forskellige mindre nationale grupperinger i deres eget område. De havde skænderier med hinanden, og det hele var organiseret omkring religiøse spørgsmål og lignende. Så kom tiden, hvor Julius Cæsars' formodede arving, ved et møde på Capri med en religiøs kult, indgik en aftale om at skaffe sig af med Antony og Cleopatra, som blev en ret så kostbar og blodig proces. Et fælles imperium blev etableret gennem en aftale mellem de oligarkiske interesser i disse tre områder, og det blev kaldt Romerriget. Aftalen var, at hovedstaden skulle være i Rom.

Men hvis man ser på historien, så var det aldrig det italienske folk, der regerede, det var et imperium. Og et imperium, under de love som historisk gælder for et imperium, *fastlægger så lovene for nationerne*. Det er med andre ord ikke et land, der regerer over andre lande. Det er en international magt, som står over alle lande. Den har sin hovedstad et eller andet sted, men hovedstaden ændrer sig. Og siden Det byzantinske Imperium begyndte at forfalde, og Venedig tog over, så har alle imperier baseret i Europa, eller i den europæiske civilisation, haft Venedig som monetært center. Så Venedig er faktisk hovedstaden i imperiet, ikke London. London er blevet udvalgt, som Romerriget var blevet valgt, ved en overenskomst. Og det er det, vi er oppe imod. Magten ligger hos de internationale penge.

Hvem fik hjælpepakkerne?

Så her er vi. Gå tilbage til 2007, da jeg fremsatte mit forslag til en reform. Jeg foreslog, at vi laver en reform, baseret på den

autoritet USA's forfatning har. Det ville have fungeret. Enhver, som er intelligent og forstår systemet, ville vide, at hvad jeg foreslog *dengang*, ville have fungeret. Vi ville ikke befinde os i det her rod i dag.

Men hvem fanden var det, der kom med den anden idé? At påføre USA en masse gældsposter, som det intet havde med at gøre, for at redde London og det internationale monetære system. På bekostning af USA! At plyndre USA og dets finanser til fordel for et internationalt monetært kartel! Hvad var det for en hjælpepakke? Hvem var det vi hjalp? Hjalp vi vore industrier? Reddede vi vores bilindustri, eller fik den omdannet til industri, der kunne producere andet end biler? Reddede vi den amerikanske landmand? Reddede vi infrastrukturen i USA's byer og delstaterne? *Hvem var det, vi reddede?*

Vi reddede bankerne i London og deres vedhæng i New York. Vi skylder dem ikke noget som helst. Vi har desværre bare en regering, der påstår det.

Dette er vores nation. Og vores lands konkurslovgivning er autoritet.

Hvis jeg var præsident, ville jeg stoppe det her, her og nu. Og jeg er sikker på, at jeg ville få opbakning til det fra størstedelen af de amerikanske borgere, meget hurtigt, ved simpelthen at gøre klart, hvad jeg ville gøre: Sæt det hele under konkursbehandling.

I skal få lov til at overleve. Vi vil ikke tage livet af jer, som Obama gør. Vi vil ikke afskære jer fra at blive behandlet af sundhedssystemet. Vi forsøger ikke at fremskynde jeres død, vi forsøger ikke at få jer til at begå selvmord. I vil overleve. I vil få et job. Vi vil genopbygge vore industrier. Vi vil *annullere* denne beskidte gæld, som vi aldrig skyldte til at begynde med. Det var blot nogle uhæderlige forrædere, eller forræderiske typer af mennesker, som påførte os denne gæld – den er ikke reel. Vi skylder det ikke. Vi går tilbage til et kreditsystem.

Og vi vil få noget magt bag ordene. Hvordan vil vi give dem magt? Vi vil få Rusland med som partner, og Rusland behøver desperat et kreditsystem for at kunne løse sine problemer. Og Rusland kan hjælpe os med meget. Rusland har enorme mineraltilgange i Sibirien og lignende områder. Disse mineralressourcer behøver vi for at udvikle mange andre lande. Og russerne er ganske gode til det, de sidder ovenpå et territorium, der har meget rige mineralressourcer.

Mere sydligt har vi Kina og andre lande, der har mangel på mineralressourcer. Derfor er det nødvendigt at udvikle Rusland, at få det opbygget som en drivkraft, en drivkraft for videnskab og udvikling, for Europa, for Rusland selv, for Kina etc. Japans mulighed for at eksistere er afhængig af at Rusland og Kina får succes med dette. Kina behøver samarbejde med os og med Rusland. Vi behøver samarbejde med Kina.

Hvad f.eks. med USA's gæld til Kina, dollargælden? Den ubetalte gæld til Kina? Hvad sker der med verden, hvis den ubetalte gæld til Kina bare bliver afskrevet, fordi den amerikanske dollar kollapsede? Hvad sker der så med verden, når Kina kollapsede? Under de omstændigheder vil Kina blive ramt af en krise, og hvad sker der så? Indien vil blive smadret. Ikke så meget af den økonomiske krise, men på grund af det kaos den vil føre til rundt omkring i verden, hvor der vil være en følgeeffekt af det, vi nu ser i Afghanistan og Pakistan etc., og som nu spreder sig derind med kaos til følge.

Så det vi simpelthen gør, er at tage disse fire meget store lande, bruge disse fire nationer som et omdrejningspunkt. Japan vil omgående støde til, Sydkorea vil hurtigt støde til, og det samme vil andre lande. Men vi må først få de fire store lande til at samarbejde om en aftale, så kan de andre støde til, og vi vil få en mere omfattende aftale.

Så skaber vi et internationalt system, der helt og holdent er et *kreditsystem*, som er i overensstemmelse med det kreditsystem, der er indbygget i den amerikanske forfatning. Alle monetære systemer *annulleres*. Det eneste, der respekteres, er den respektable gæld, som kan konverteres til gæld i et *kreditsystem*. Og verden vil operere under et internationalt kreditsystem, et fastkurs-valutasystem, baseret på et samarbejde mellem de kreditsystemer verdens nationer opbygger. Vi vil så, baseret på kreditsystemer, skabe langfristede lån landene imellem med en rente på omkring 1,5-2 procent. Disse lån vil i høj grad blive øremærket teknologifremmende projekter i forbindelse med grundlæggende økonomisk infrastruktur.

Tænk 50 år frem

Lad mig lægge lidt til: Hvad gør man, når man vil udvikle et samfund? Bygger man det nede fra og op? Nej, ikke rigtigt. Dyr bygger nede fra og op, som f.eks. bævere. Og det er godt nok for bævere, men jeg er ikke en bæver. Jeg er ikke så god til at gøre tingene under vandet. Jeg begynder at fryse.

Så det vi i stedet gør, er simpelthen at gå i gang med et rumprogram. Hvorfor nu det? Fordi, hvis man virkelig vil opnå noget med hensyn til fremskridt, så må man mobilisere sig selv ved at gå til en højere platform, end den man står på nu. Komme videre i sin forestillingsevne, gå endnu længere end det man tror man skal gøre nu, og derved nå til højere niveau. For husk nu på: Fremskridt er at bygge noget for fremtiden. Men for at bygge noget for fremtiden, må man først have et begreb om fremtiden.

Man må vide, hvor man skal bevæge sig hen. Når man bygger for fremtiden, så taler man normalt om generationer, mindst to generationer. Man beskæftiger sig med det, der ligger 50 år ude i fremtiden.

Så, se på horisonten, hvor har vi lyst til at være om 50 år? Når det gælder teknologi, når det gælder konsekvenserne for menneskeheden? Folk kan forstå 50 år, det er kort tid. Der er folk, der selv nu om dage, bliver 50 år, det er ret kort tid. Så se 50 år ud i fremtiden.

Jeg mener så, at om 50 år vil vi være på Mars. Og vi forstår, hvor vi er i dag, ved at definere de mål vi må opnå, hvis vi skal være på Mars om 50 år.

Vi må derfor, som en nation, og

som et folk, og nationer imellem, allerede

nu se for os de mål, vi ønsker at nå i løbet af de næste 50 år. Vi kan så overveje, hvilke teknologier der kan bringe os derhen, og hvilke teknologier vi vil få brug for, når vi når frem.

Så det er vores opgave at sætte os sådanne mål. Dvs. at droppe miljøtankegangen, der er en form for sindssyge. Det er en dræber, det er masse mord. Hvis ikke vi udvikler økonomien, udvikler ny teknologi, hvordan kan man så brødføde befolkningen? Og hvis du ikke brødføder befolkningen, så dræber du dem jo, ikke sandt? ...

Gå fremad med optimisme

Vi må bevæge os fremad med optimisme, tænke på fremtidens teknologier og fremelske en befolkning, der er i stand til at håndtere de nye teknologier og *gå fremad med optimisme*.

I gamle dage ville en bedstefar tage sit barnebarn ud til et projekt, som han havde været med til at bygge, og sige til sit barnebarn: »Jeg byggede det her, så du kunne få gavn af det«. Følelsen af udødelighed, som er den moralske kraft i mennesker, og som dyr mangler, er altid sådan.

Hvorfor lever du? For det du får ud af livet? Hvad er det, du får ud af livet? Lever du for det, du repræsenterer for dine børnebørn, deres efterkommere og nationens fremtid? Er du stolt over at dedikere dit liv til et formål, som kommende generationer vil have gavn af? Har du en følelse af at deltage i fremtiden, af at *fortjene* deltagelse i fremtiden, fordi du bidrager til dens tilværelse?

Det er, hvad vi er. Det er, hvad vi repræsenterer, som et amerikansk folk, når vi ellers er os selv. Det er, hvad vi plejede at være før den seneste tids udvikling. Vi plejede at tænke på, hvad vi bidrog med til vore børnebørn. Vi plejede at være

glade for at se vore børnebørn, og se at vi havde bidraget noget, til at gøre deres liv bedre end vores eget havde været det. Vi ser tilbage på tidligere generationer i vores land, og vi tænker på folk, der var i stand til at handle sådan, på menneskehedens store fremskridt.

Og det største problem med den her præsident er, at han ingen moral har. Han føler ingen forpligtelse overfor folk og deres efterkommere. Han føler ingen forpligtelse overfor menneskehedens fremtid.

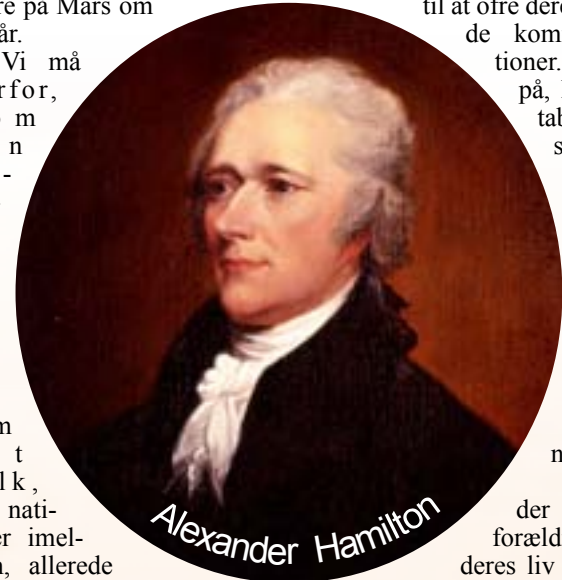
Alle store mennesker har, når de mente at det var nødvendigt, ligesom folk i krig, været villige til at ofre deres liv for at sikre de kommende generationer. De tænkte ikke på, hvad det var de tabte, når de mistede deres liv. Ja, når de mister livet, så mister de det. Men de følte ikke, at de moralsk havde tabt noget, for de havde ofret deres liv for de kommende generationer.

I tidligere tider ofrede de fleste forældre en stor del af deres liv til gavn for deres børn og børnebørn. Og de var lykkelige, når de så, hvad det havde resulteret i, når de var blevet gamle. Og de tænkte på folk, på deres egne forfædre, som var døde. Og de tænkte med velvilje på dem, fordi de forstod, hvad de havde givet til dem, og ønskede, at være lige så gode i deres efterkommeres øjne, som deres forfædre var det i deres.

Dét er følelsen af udødelighed. På trods af at vi dør i kødet, så må vi være udødelige i ånden. Og ånden må bestemme, hvad vores pligt er, ikke kødet. Vi tager vare på kødet, så ånden kan fungere. Og vi organiserer samfundet baseret på vægtige principper, som har det som mål.

Vi har en losseplads. Hvis vi ikke gør noget hurtigt, så forfalder dette land i kaos. Det kan ende i et blodigt diktatur. Det kan ende med en mørk tidsalder for hele planeten. Den vej, som vi går netop nu, alle de onde ting vi er på vej til at udsættes for på grund af vore manglende handlinger.

Vi må tage denne præsident og få ham på ret kurs. Vi må få ham til at fyre alle og enhver, der har haft noget at gøre med hans sundhedsreform. Få dem ud af administrationen *nu*. Fjern enhver politik af den type fra administrationen. Rens *ondskaben ud*, og overgiv ansvaret for administrationen til institutioner i regeringen, som inkluderer de medlemmer i Kongressen, der har udviklet en bedre idé om skamfuldhed, end de hidtil har vist. Og til de medlemmer af regeringen, der nu er ved magten, og som frivilligt og med glæde vil skifte denne regerings politik i den nødvendige retning. Og så længe jeg er her, så vil jeg hjælpe dem med at fuldføre det.

I stedet for klimaovertro: H.C. Ørstedes videnskabelige metode

- af Tom Gillesberg

Danmark har i 2009 stået i klimahysteriets tegn. Man har forsøgt at bilde offentligheden ind, at Danmarks store mission er at sikre verden en forpligtende klimaafnede i december måned, der vil tvinge verdens nationer til at bruge en stor del af deres økonomiske ressourcer på »vedvarende energi« og andre tiltag, som man hævder skal begrænse menneskets CO₂-ødelæggelse af jorden. Hvis det ikke lykkes, fornemmer man i den skingre retorik, går jorden næsten under.

Heldigvis har det voksende politiske oprør i USA gjort det næsten umuligt at få denne politik igennem, og det er ikke blot sandsynligt, at klimatopmødet i Bella Centret bliver til et ministerielt klima-flop-møde, men også at man i de kommende år beskæmmer vil kigge tilbage på den absurde retorik om menneskeskabt global opvarmning, der er *Kejserens nye klæder* om igen. Om føje tid vil man flovt forsøge at glemme, hvor mange af verdenssamfundets ressourcer, der blev ofret på klimaovertroens alter.

Hvis den store danske videnskabsmand Hans Christian Ørsted (1777-1851) havde været til stede i dag, ville han med hovedrysten have fulgt den pseudovidenskabelige debat, og den deciderede skræmmekampagne og hjernevask, som har fundet sted. Han ville med det samme have gennemskuet, at det ikke var videnskab, der var i højsædet, men at hele debatten var skævvredet af en forudindtaget antagelse om, at menneskeheden er et onde, der skal skæres ned på. Det er filosofien fra miljøbevægelsen og dens royale bagmænd, prins Philip og prins Charles, og det er det, der har drevet dem til at ville begrænse den menneskelige udvikling gennem CO₂-kvoter og dyr energi, og dermed trække tæppet væk under den nuværende og kommende menneskehedens eksistensgrundlag.

Når medier, politikere og velbetalte forskere så fremturer med deres uvidenskabelige overtro, og ignorerer den videnskabelige forskning, som viser, at det er solen, der står bag klimaudsvingene på jorden, som dokumenteret af den danske videnskabsmand Henrik Svensmark, ville Ørsted tage sit skrift *Ånden i Naturen* ud af skuffen, hvor han i 1850 forsøgte at tage i tur med sin tids overtro:

»At en Verdensanskuelse er en Grundbestanddeel af Philosophien, behøver jeg vel ikke at bevise; men at denne maa blive deels tom, deels i mange Maader falsk, naar den ikke optager det Væsentlige af de Sandheder, Naturvidenskabens lærer os, er ikke mindre vist. Uagtet Nutidens Philosopher ikke ere ubekjendte med Naturvidenskabens Resultater, see de dog saa meget bort derfra, at disse saa godt

som ingen Indflydelse faae i deres Grandskning.«¹

Dengang var det folk som N.F.S. Grundtvig (1783-1872), der foragtede videnskaben og hellere ville skabe sit eget mytologiske univers. I dag er det miljøaktivister og klimafanatikere, der i stedet for at bruge moderne videnskab og teknologi til at forbedre miljøet og leveomstændighederne for menneskene, hellere vil bruge klimaovertro til at vildlede dem. De påstår fejlagtigt, at menneskets aktiviteter griber ødelæggende ind i naturens hårfine balance og at mennesket derfor er naturens værste fjende. Ørsted ville protestere og fremhæve, hvorledes studier af naturen og jorden viser noget ganske andet, og at miljøideologernes idé om, at vi skal have nulvækst og stoppe den menneskelige udvikling, er i strid med selve universets love.

Alting forandres, udvikles

»Jorden selv har ikke altid været, hvad den nu er; dens hele Indre bærer Vidnesbyrd om, at den gennem Aartusinder har udviklet sig fra een Tilstand til en anden, og det kan ikke undgaae den opmærksomme Grandsker, at den vedbliver at udvikle sig, og nu, som i ethvert andet Øieblik, kun befinder sig paa en Overgang fra en tilstand til en anden. Det samme, vil De let tænke Dem, maa finde Sted med enhver anden Verdensklode. Altsaa befinder den hele Samfoldighed af Verdenskloder sig, ikke blot i bestandig Bevægelse, men tillige i en bestandig Udvikling; Stilstand eller Hvile er dette store Hele fremmed.«²

»[D]et er een af Naturens Grundlove, at Alting skal udvik-

les i Tiden«³, konkluderer Ørsted. Det er den mest fundamentale universelt gældende lov. Alting i dette univers må være i stadig bevægelse og udvikling. I stedet for at forsøge at underkaste mennesket de begrænsninger, der gælder for andre levende væsener her på jorden, må vi derfor erkende, at mennesket ikke blot er en del af naturen, men gennem sin kreative fornuft står over den. »Forsavidt Mennesket tænker, er han

fri. Hans Frihed voxer med hans Tænkning. Uden denne staaer han under den ubevidste Naturs Love.«⁴ Bruger vi vores fornuft, er vi den eneste livsform her på jorden, der er bevilget en fri vilje. Fornægter vi vores fornuft, reducerer vi os selv til blot at være dyr, og er da, som miljøbevægelsen forsøger at bilde os ind, reduceret til blindt at underkaste os naturen.

Ørsted har fat i det, som senere bliver udviklet i større detaljer af den store russiske videnskabsmand Vladimir Vernadskij. Hele universet er i udvikling, men der er tre meget distinkte og forskellige typer af udviklingsdynamik, vi finder sameksisterende her på jorden: 1) den ikke-levende abiotiske lithosfære, som er død sten og materie, 2) biosfæren, som er resultatet af de levende biologiske processer, og endelig 3) noosfæren [ånd- eller fornuftssfæren],

der er virkningen af erkendelsesmæssigt liv i form af menneskelige aktiviteter.

Disse tre principper og sfærer virker samtidigt og griber ind i hinanden, men er fundamentalt forskellige og har forskellig rang og mægtighed i universet. De levende processer »spiser« ikke-levende abiotisk materiale, som dermed inkorporeres i biosfæren, og mængden af biosfære i forhold til lithosfære vokser dag for dag. På lignende vis er lithosfæren og biosfæren underkastet noosfæren, hvor mennesket bestandigt inkorporerer en stadig større del af de to i sine aktiviteter. Men hvis mennesket stopper brugen af sin fornuft, mister han sin frie vilje og underkastes bio- og lithosfæren.

Ørstedes verdenssyn

Ligesom den store astronom og tænker Johannes Kepler (1571-1630) er Ørsted overbevidst om, at vi ikke lever i et univers styret af anarki og tilfældighed. Tværtimod. Universet er en smuk udviklingsproces, der er styret af en højere idé. Ørsted kalder derfor naturlovene for naturtanker og i en skarp polemik mod folk som Grundtvig siger Ørsted: »Naturlovene ere Naturtanker. ... Disse Naturtanker er ogsaa Guds Tanker.«⁵

Grundtvig havde angrebet Ørsted for gennem udbredelsen af naturvidenskab at modarbejde kristendommen. Man kunne ifølge Grundtvig ikke både studere naturvidenskab og tro på Gud. Ørsted havde besvaret angrebet, med

af naturtankerne og den dybere fornuft i det skabte.

De store smukke naturtanker vi finder gennem naturvidenskabens (de universelt gældende naturlove), er ikke lukket land for os mennesker, for vores fornuft er beslægtet med de skabende principper, der ligger bag dem: »Vare vor Fornufts Love ikke i Naturen, vilde vi forgjæves stræbe at indtvinge dem deri; vare Naturens Love ikke i vor Fornuft, vilde vi ikke fatte dem.«⁶ Vi mennesker, og kun vi, er i stand til at finde naturlovene, forstå naturtankerne, og anvende dem i vores tjeneste.

Ørstedes geni

Alt dette lyder ikke som en kold videnskabsmand, der objektivt betragter naturen omkring sig og mener, at det blot er en række tilfældige begivenheder uden årsag og formål, og det er Ørsted heller ikke, tværtimod. Grunden til at Ørsted kunne finde dét, hans samtidige kiggede forgæves efter, nemlig en sammenhæng mellem de diffuse fænomener elektricitet og magnetisme, var at han vidste, at de var en del af en overordnet harmoni, og at der derfor måtte være en sammenhæng, som han kunne finde, hvis han kunne forstå tanken, der lå bag. På samme måde som Kepler i sine banebrydende værker *Ny Astronomi* og *Verdenernes Harmoni* har beskrevet, hvordan han opdagede de harmoniske principper, der ligger bag planetbanerne i vores solsystem. Opdagelser indenfor astronomien som Ørsted mente, var rolle-

modellen for, hvordan vi skaber en dybere forståelse på alle de andre naturvidenskabelige områder.

Videnskab indebærer selvfølgelig brugen af vores sanser, til gennem sanseindtryk at betragte fænomenerne omkring os, og vi bygger tilmed stadig bedre instrumenter til at forstærke disse sanseindtryk. Men dette alene giver

os ikke indsigt i tingenes sammenhæng. Det kræver noget mere, nemlig det menneskelige geni. Vi er i stand til at træde ud over summen af sanseindtrykkene, og skabe en hypotese om det princip, den tanke eller idé, der ligger bag fænomenerne vi betragter. Det forstod Ørsted tidligt. Han indleder skriftet *Naturphilosophiens første Grunde*, der blev publiceret, mens han var studerende i 1799:

»Naar en Samling af Erfaringskundskaber skal kunne gøre Paastand paa Navn af Videnskab i dette Ords ægte Betydning, saa maa disse Erfaringer sammen-

En opstilling af H.C. Ørstedes eksperiment fra 1820 til påvisning af elektromagnetismen. Når strømkredsen fra batteriet sluttes, slår kompasnålen ud på tværs af strømmen i ledningen. Opdagelsen revolutionerede både vores videnskab og samfund.

foredraget *Videnskabsdyrkningen, betragtet som Religionsudøvelse*, som indeholdt »i Korthed Forfatterens Tanker om den indvortes Sammenhæng mellem det Sande, det Skønne og det Gode, og disses fælles guddommelige Kilde.« Han mente, at Grundtvigs problem var, at han ikke forstod »Hvorledes Videnskabsmanden, naar han til fulde forstaaer sin egen Bestræbelse, maa ansee Videnskabens Dyrkelse som en Religionsag.«. For Ørsted var der ingen modsætning mellem troen på Gud, der skabte universet og dets naturlove, og naturvidenskabens blotlægning

kjædes efter visse bestemte almindelige og nødvendige Love, der ikke selv kunne være hentede af Erfaring, men maae være beviiste uden dennes Hjælp (a priori). Forholder det sig ikke saaledes med en ordnet Erfaringssamling, saa tilfredsstiller den ingenlunde Granskeren, men lader ham staae ved en Grændse, som han ikke er vis paa om det er den yderste, og viser ham Love, som han ikke tør antage for almindelige og nødvendige, fordi han veed, at Erfaringen kun kan lære os hvad som er men ikke hvad der nødvendigen maae være.«

Poesi og videnskab

Som Ørsted selv aldrig blev træt af at påpege, var hans tidligere kærlighed ikke den kolde matematik men den varme poesi. »Ved Du da ikke, at jeg fra Barn af har gjort Vers, tidligere endog jeg kunde skrive Prosa. ... Viid da, at jeg kun forlod Poesien, fordi det forekom mig, at der var for megen Løgn og Affektation i det Meste, og at jeg ikke desto mindre har bestandigen følt mig tiltrukken af dens Harmoni.«⁷

For Ørsted er der ingen skarp adskillelse mellem naturvidenskab og kunst. De er begge produkter af den menneskelige kreativitet og fornuft på hver deres felt. Og det er gennem at lade os udvikle os på begge områder, at vi er i stand til bryde de snævre rammer i vores tænkning, der har forhindret os i at fange den dybere realitet bag vore sanseindtryk. Begge er et produkt af den menneskelige fornuft, hvor vi gennem vores evne til kritisk selvrefleksion og en granskning af vores a priori aksiomer og antagelser, filosoferer og reflekterer over de større sammenhænge og den højere harmoni.

Og når vi så skal skabe en hypotese om den usynlige bagvedliggende sammenhæng, der forårsager de fysiske observationer vi har, skyggerne vi ser på væggen, så er det vores forestillingsevne, der er trænet via kunsten, som vil sætte os i stand til det (Albert Einstein greb altid sin violin, når han skulle inspireres til at løse en problemstilling, hvor han var kørt fast). Efterfølgende bruger vi så et fysisk eksperiment til at bekræfte eller afkræfte vores teori, hvor »Vægten ligger deri, at det ikke blot er vor Fornufts Værk; men at vi her prøver vor egen Fornufts Overensstemmelse med et Værk, som vi sikkert vide, at vor Fornufts ikke har frembragt.«⁸ Derefter, kan den nye erkendelse omsættes i nye matematiske formler og principper, som vi kan anvende i vores fortsatte aktiviteter.

Men forsøger vi at lade matematikken lede os til virkeligheden, spænde vognen for hestene, så får vi fantasifostre i stedet for videnskab, som man ser det blandt mange nutidige forskere. Det var et problem allerede på Ørsteds tid og i 1811 skrev han advarende i sin *Første Indledning til den almindelige Naturlære*: »Mange af Naturlærens fortrinligste Bearbejdere have alt for meget søgt at paatrykke den Matematikens, eller rettere sagt den Euklidiske Geometris Form, hvorved den er

bleven betragtet som en anvendt Mathematik. Man berøver derved Videnskaben sin naturlige Form«.

Og da en gruppe matematikere i 1844 forsøgte indføre at ændre undervisningen på Den Polytekniske Læreanstalt til at være funderet i matematikken i stedet for fysikken, sagde Ørsted klart fra, og erklærede sig fundamentalt uenig med »saadanne Mathematikere som mene, at Physiken kun bør behandles matematisk. Jeg derimod har gennem hele mit videnskabelige Liv og desto mere, jo mere jeg skred frem deri, søgt at hævde en af Physikens egen Natur udspringende Behandling, hvori

Alexander von Humboldt

Mathematiken træder saa meget som muligt tilbage for den experimentale Behandling. Jeg har ved Siden heraf stedse erklæret, at det er høist vigtigt for Physiken, at dens Sandheder ogsaa fremstilles i Matematikens Form, og jeg opmuntrer de Tilhørere, som ville gaae nogenlunde vidt til at benytte den matematiske Undervisning herpaa. Derimod kan jeg ikke raade Nogen at gaae ud fra Mathematiken for at blive Physiker«. Til sin død forhindrede Ørsted at Den Polytekniske Læreanstalt og det danske videnskabelige liv blev overtaget af matematikerne.

Ørsted havde et dynamisk helhedssyn, hvor alle dele af vores eksistens nødvendigvis må samvirke. Der er ikke nogen falsk opdeling mellem naturvidenskab og kunst eller kundskab og tro. I 1833 afsluttede han et brev til H. C. Andersen (1805-1875) i forbindelse med hans første udenlandsrejse: »Fornuften i Fornuften = Det Sande; Fornuften i Villien = Det Gode; Fornuften i Phantasien = Det Skønne«. Man ser her den dynamiske helhedside, der var et kendetegn for den danske guldalder, som Ørsted var en stor drivkraft i, og som i virkeligheden er en renaissance, en genfødsel, af den klassiske græske kunst og filosofi. Det var udlevelsen af den græske idé, om at man skulle være *καλος και αγαθος* (kalos kai agathos), skøn og god, og stræbe efter det sande, det skønne og det gode, der var kilden til denne eksplosion af kreativitet og udvikling i guldalderen. Og som i høj grad var resultatet af at Ørsted og andre var blevet besjælet af den indstilling gennem den store påvirkning Schillers ideer havde i Danmark.

Fornuften i fornuften

Allerede som studerende publicerede Ørsted interessante filosofiske tanker, og på sin efterfølgende dannelsesrejse ud i Europa fik han mulighed for at besøge

70 af datidens store videnskabsmænd og tænkere. Han blev med det samme tiltrukket af datidens store uforståelige fænomener såsom elektricitet og magnetisme, men også alle andre naturvidenskabelige fænomener. Allerede tidligt elskede han at efterprøve alle eksperimenter og udgav en af datidens første kemibøger på tysk, for at gøre de mange nye spekulationer og opdagelser tilgængelige for en større publik. Bogen blev snart efter oversat til fransk.

Ørsted blev hurtigt omdrejningspunktet i København, når det gjaldt at eftergøre internationale fysiske eksperimenter både

Carl Friedrich Gauss

for studerende, der skulle have et minimum af indblik i kemi og fysik, og blandt andre videnskabeligt interesserede. Han opbyggede en stadigt mere omfattende eksperimentsamling. I 1806 publicerede han så videnskabelige studier over klangfigurer (hvordan metalplader, der er sat i bevægelse af bestemte lydbølger, skaber harmoniske mønstre i pulver, anbragt på pladerne), som er illustreret på billedet af Ørsted fra 1842.

Det blev anledningen til, at han i 1808 blev optaget i Det kongelige danske Videnskaberne Selskab, hvor datidens videnskabsmænd og lærde fra mange felter var samlet. Ørsted blev hurtigt en meget aktiv figur i selskabet, og engageret i at sikre, at opdagelser og studier ikke blev begravet i skrivebordskufferne, men blev cirkuleret rundt og så vidt muligt også offentligt publiceret. Han mente, at »Bekjendtgørelsen af en ny Tanke er ligesaavel en Begivenhed, som Bekjendtgørelsen af et nyt Forsøg; ja dette faaer kun sin Betydning, der kan være meget stor eller meget ringe, ved dets Forhold til Tankeverdenen.«⁹

I 1815 blev han sekretær i selskabet, en post han havde til sin død i 1851. Ørsted forsøgte fortsat at lave selvstændigt videnskabeligt arbejde, men mere og mere af hans tid gik med at udbrede naturvidenskaben til hele samfundet omkring sig. Så kom så »Aaret 1820 [der] var det lykkeligste i Ørsteds videnskabelige Liv«¹⁰, som han skrev i sin biografi. Hans skelsættende opdagelse af elektromagnetismen.

Elektromagnetismen

Der er dem, der siger, at det var et rent tilfælde, at Ørsted opdagede elektromagnetismen, men det er en skrøne. Ørsted var hele tiden på jagt efter en sådan dybere forståelse, og ræsonnerede allerede i 1812 i *Ansicht der chemischen Naturgesetze*, at elektrici-

tet og magnetisme »frembringes ved de samme Kræfter.« Da han så i foråret 1820 skulle forberede et forsøg for sine studerende, fik han en idé til en ændret forsøgsopstilling, der måske kunne påvise sammenhængen. Han havde ikke tid til at efterprøve det før undervisningen, men da de foretog forsøget, viste det sig, at der var en svag effekt. Ørsted havde ikke mulighed for en systematisk undersøgelse af fænomenet før om sommeren, hvor hans videre undersøgelser bekræftede fænomenet og kortlagde det i detaljer. Derefter »iilte han at bekjendtgjøre sit Arbejde. Dette skete ved

Benjamin Franklin

et meget kort latinsk Program, paa to tættrykte Quartblade. ... Dette Halvark sendte han nu paa én Postdag til de for Videnskaberne vigtige Steder i Europa«¹¹, som Ørsted selv beskrev det.

Ørsteds opdagelse skabte med det samme videnskabelige chokbølger over hele Europa, og med Amperes videreudarbejdning af Ørsteds opdagelse, var der åbnet op ikke blot for dette nye videnskabelige felt, men også en forståelse af, hvorledes disse fænomener som elektricitet og magnetisme, der er usynlige for vore sanser, er synlige for vores fornuft, og sætter os i stand til bedre at forstå og underlægge os det fysiske univers.

Forståelsen af elektromagnetismen havde enorme konsekvenser for såvel den videnskabelige forståelse som for den videre udvikling af den menneskelige økonomi og vores samfund. Siden Johannes Kepler havde påvist gravitation som et universelt gældende fysisk princip, der er allesteds nærværende og virkende, på trods af at det er usynligt for vore sanser, gik jagten ind på andre lignende principper. Deriblandt de to diffuse fænomener elektricitet og magnetisme. At vise, at de to fænomener er sammenhængende, og virker efter de samme underlæggende love, var et stort skridt fremad i at forstå de underlæggende universelle principper og begyndelsen på processen med at lave en sammenhængende feltteori (der stadig er den store udfordring), hvor de fysisk verificerbare universelt gældende fysiske principper samles i én rumtid.

En af tænkerne i den retning var Carl Friedrich Gauss, der begyndte sin livsbane med store opdagelser indenfor geometrien og matematikken, og derefter brugte sit ekstraordinære geni til bl.a. at kaste lys over astronomien, geodæsien og jordmagnetismen. Gauss havde ligesom Ørsted allerede i en ung alder afvist den

gængse euklidiske geometri, og udviklede i hemmelighed sine egne fysisk-geometriske metoder til at omgå den datidige matematik, der ligesom den euklidiske var baseret på arbitrære aksiomer og postulat. Gauss holdt sit arbejde, med at give matematikken et nyt fysisk-videnskabeligt fundament, skjult for offentligheden, da Europa i stigende grad var under et politisk og videnskabeligt diktatur, der ikke ønskede de alment accepterede læresætninger udfordret. Det blev derfor hans elev, Bernhard Riemann, der kom til offentligt at udfordre og omstyrte de arbitrære aksiomer og postulat indenfor matematikken og fysikken, som Einstein og Vernadskij senere arbejdede videre med.

Sammen med sin yngre samarbejdspartner Wilhelm Weber forskede Gauss i elektromagnetismen, og de to opfandt i 1833 telegrafien, der på baggrund af Ørsteds opdagelse forbedrede kommunikationsmulighederne enormt. Med den kunne man telegrafere med lysets hastighed over store afstande. Efterfølgende betød udbredelsen af elektriciteten, at der ikke blot blev kastet lys over land og by, men også med brugen af elektromotoren, at grundlaget var lagt for det moderne industrisamfund og den velstand, vi har fået mulighed for i dag.

Fornuften i Viljen

For Ørsted var forskning altid dragende og spændende, men det var ikke et mål i sig selv. Ligesom den amerikanske nations fadder, Benjamin Franklin (1706-1790), som han beundrede meget, satte Ørsted det almene vel i højsædet. Naturvidenskaben er et middel, der gør det muligt for at gøre naturkræfterne til vore redskaber, og derigennem bedre være i stand til at sikre alle mennesker et bedre liv. Samtidigt kan den også sætte os fri, gennem at befri samfundet fra overtro.

Da Ørsted selv blev student i 1801, var naturlæren ikke noget som man kunne studere, og derfor brugte Ørsted gennem hele livet det meste af sin tid på at sikre, at naturvidenskabens gaver kunne komme ud til hele samfundet. Det havde været op til ham egenhændigt at opbygge instrumentsamlinger og være lærer for både de studerende og almenheden i kemi og fysik. I takt med hans store berømmelse efter 1820 brugte han den internationalt og i Danmark for at nå offentligheden. Efter en rejse til England i 1824 blev han inspirator og drivkraft i grundlæggelsen af Selskabet til Naturlærens Udbredelse og i at grundlægge den Polytekniske Læreanstalt i 1829. Ørsted blev selvfølgelig dens leder.

Ørsteds foredrag til de studerende var også efter etableringen af Den Polytekniske Læreanstalt så vidt muligt på dansk og åbne for offentligheden. Når Ørsted så stod ved tavlen eller lavede nye forsøg, hvilket han meget ofte gjorde, var der normalt en rig blanding af folk, fra mange forskellige baggrunde. Det betød, at nye videnskabelige opdagelser hurtigt kunne blive gjort anvendelige og omsættes i samfundet og dets virksomhed. Et

velkendt eksempel er grundlæggeren af Carlsberg, J.C. Jacobsen, der var en begejstret tilskuer til disse foredrag, og brugte den nye viden til at forbedre og effektivisere bryggekunsten.

I et brev i 1844 fremlægger Ørsted selv sin undervisningsfilosofi: »I Forening med den Videnskaben ejendommelige Behandling, jeg har brugt i Physiken, har jeg søgt at gøre den saa tilgængelig for saa mange Læsere, som Sagens Natur tillader; jeg har gjort den saa folkelig og saa dansk, som det stod i min Magt. Jeg har derhos stræbt at fremstille Naturlæren i sin Sammenhæng med den hele Videnskabelighed, ja med hele den aandelige Dannelse«.

Ørsted bestræbte sig ikke blot på at oversætte sine foredrag om videnskabelige opdagelser til normalt dansk, så de var tilgængelige for almenheden, men han navngav også livet igennem mange af de nyfundne kemiske stoffer og naturvidenskabelige processer på dansk, og er arkitekten bag ord som ilt, brint, og hundredvis af andre i vores videnskabelige og dagligdags sprog. På den måde kunne man undgå, at der var et for almindelige mennesker uforståeligt videnskabssprog (som det var med latinen), og i stedet integrere det videnskabelige sprog med dagligdagens. Ikke for at sænke det naturvidenskabelige niveau, men for at løfte almindelige mennesker ud af sanseverdensens vold og ind i videnskaben. (Det viser sig da også, at selv om professionelle forskere bruger et hav af videnskabelige specialudtryk, fatter de ofte ikke, hvad de selv siger, før de har oversat det til deres modersmål.) Ørsted var også ofte involveret i den praktiske anvendelse af naturvidenskaben, som f.eks. en metode til produktion af aluminium, undersøgelsen af muligheden for at udnytte forekomsterne af kul på Bornholm, og sammen med bl.a. Brøndum, fremstillingen af akvavit.

Det internationale arbejde

Men H.C. Ørsted har ikke blot spillet en stor rolle for Danmark. Han var en central person i det internationale netværk af forskere og videnskabsmænd, der på trods af Wien-kongressens forsøg på at kvæle al frihed og udvikling, skabte fundamentet for fremtidige fungerende europæiske nationer.

Allerede på sin første udenlandsrejse i 1801 havde han truffet ledende videnskabsfolk og intellektuelle over hele Europa og han fortsatte med at have kontakt med et vidt forgrenet internationalt netværk til sin død 50 år senere. Udover selv at udgive lærebøger på både tysk og fransk, og sende videnskabelige afhandlinger på latin til de ledende videnskabelige institutioner, sørgede Ørsted for at ledende videnskabsfolk, som f.eks. Alexander von Humboldt, Gauss og mange flere, blev medlemmer af Det kongelige danske Videnskabernes Selskab, hvor han sad som sekretær. Han sørgede også for at sikre økonomisk hjælp til forskningen og fik præmieret og belønnet vigtige værker, som da Gauss modtog en stor pris i 1822.

I 1834 var Ørsted så på en officiel rejse til Gauss i Göttingen.

Under besøget grundlagde Gauss og Ørsted sammen med fem andre videnskabsmænd Der Magnetische Verein, Det magnetiske Selskab. Det var det første internationale videnskabelige selskab, og havde til opgave at kortlægge jordens magnetfelt. Efter besøget opbyggede Ørsted et magnetisk observatorium i forbindelse med den Polytekniske Lærestalt i København med et sæt af de nye avancerede instrumenter Gauss havde udviklet, der kunne måle magnetfeltforandringer med »astronomisk præcision«. Foreningen menes også at have haft en anden hemmelig mission, der blev holdt skjult for samtiden, nemlig at udbrede naturlæren og ny teknologi i samfundene, i håbet om ikke blot at gavne menneskeheden og det almene vel, men at man med tiden kunne få åndelig og politisk frihed i Europa.

H.C. Andersen

Fornuften i fantasien

Da Ørsted forsøgte at samle sine vigtigste betragtninger i sin bog *Ånden i Naturen* var det ikke blot naturvidenskaben, der var i højsædet, men også filosofien og poesien. Ørsted forsøger her, som igennem hele sit liv, at fremme poesien i naturvidenskaben og naturvidenskaben i poesien. Han forsøger ligesom Schiller at bringe kunsten på langt fastere grund, end blot at være et udtryk for en tilfældig ligegyldig smag.

Ørsted var en protektor og en intellektuel far for H.C. Andersen, og fik ham overbevidst om, at det var langt bedre at skrive eventyr med naturvidenskabelig, filosofisk og metaforisk indsig, end at følge datidens populære trend med historier der (ligesom Harry Potter og lignende i dag) baseredes på magi og hokus pokus. Under Ørsteds indflydelse blomstrede Andersens geni og Ørsted kunne fortælle ham de profetiske ord, at hans romaner ville gøre ham berømt, men hans eventyr gøre ham u dødelig. Ørsted havde også livet igennem tæt forbindelse og dialog med Oehlenschläger, hvis søster Sophie blev gift med Ørsteds bror Anders Sandøe.

I sin centrale position i det danske samfund sørgede Ørsted, sammen med andre Schillerelskere som f.eks. finansminister Ernst Schimmelfmann, for, at selv om Danmark gennemgik mange og dybe kriser, f.eks. i forbindelse med de britiske angreb på København i 1801 og 1807, »statsbankerotten« i 1813, og det smertelige tab af Norge ved Wien-kongressen i 1815, så var der altid ressourcer til at lade et åbenlyst talent få mu-

lighed for at udvikle sig, gennem at sende det på en statsfinansieret dannelsesrejse ud i Europa, så det unge talent kunne tage derhen, hvor det fik den bedste skole og næring til videre udfoldelse – hvad enten det måtte være indenfor videnskab, poesi, malerkunst eller andet. Når så dannelsesrejsen var ovre, kunne den hjemkomne så sprede sit eget lys i danske omgivelser, og reproducere talentet her.

Samtidigt var Ørsted en central inspirationskilde for sin samtid. I de fleste samfund gælder det, at lyse hoveder og varme hjerter henter inspiration og åndelig vejledning fra tidens store filosofiske digtere. Schiller var en sådan ren og ufordærvet kilde for sin samtid. Det ses hos musikere som Beethoven og Schubert, men gjaldt også for de store ånder på alle de andre

Luftskibet Ørsted digtede om.

områder, som f.eks. Ørsted. Men for de danske digtere gik det også den anden vej. Andersen, Oehlenschläger og de andre kunne tappe ideer, inspiration og godt mod hos Ørsted. Det er flere steder blevet meget detaljeret og smukt beskrevet af H.C. Andersen, der mente at »Ørsted er vist den Mand, jeg har elsket højest.«¹². Ørsted stod altid klar til at indgyde Andersen nyt mod og håb, når han havde sine mange nedture.

Ørsted forsøgte også at få samtidens digtere til at være med til at sprede fascinationen for naturvidenskaben, og iføre den en poetisk klædedragt. Han gjorde selv forsøget med sit digt *Luftskibet*, og mente, at Benjamin Franklin måtte være et godt emne for et sådant digt eller drama: »Det er saaledes mærkværdigt, at Opdagelsen af Tordenveirets elektriske Natur ikke har vakt nogen stor Digter til en begejstret Fremstilling. Opdagelsen var Frugten af Videnskabelig Tænkning, men indførtes i Verden ved en Heltegjerning; thi Opfinderen nedlede Tordenskyens elektriske Ild ved en Handling, som satte hans Liv i Vove.«¹³

H.C. Andersen, som delte Ørsteds begejstring for videnskabeligt og teknologisk fremskridt, var den der mest direkte tog Ørsteds forslag til sig, som man f.eks. kan se i hans eventyr *Vanddråben* og skrifter som *Artusinder*, *Poesiens Californien* og *Ærens Tornevej*.

Ørsted havde ligesom Schiller en dyb tillid til det gode i mennesket, og at fornuften med tiden vil sejre, og give os en bedre ver-

den. I *Ånden i Naturen* siger han direkte, at »Det Høieste, et Menneske kan opnaae i Dannelse, er at gjenemtrænge en begrændset Kundskabskreds med dyb Indsigt, og ved Hjælp af den herved opnaaede Aandsudvikling, forenet med en videbegjærlig Omskuen, at danne sig et nogenlunde klart Billede af den hele Tilværelse.« Og andetsteds skriver han, at »Indsigt er den høieste Nydelse af vor aandelige Tilværelse«.

Ørsted mente, at naturvidenskaben giver individet »Indtryk af uimodstaaelig Styrke, Tanker, som fremtræde i uafviselig Klarhed, [og] nøde ham til at opfatte Meget paa en ny Maade. Dette giver Anledning til to modsatte Følelser: enten Glæden over det nye Lys, eller Utilfredsheden ved det forstyrrende Indgreb i den tilvante Verdensanskuelse.«¹⁴ Derfor drømte han om etableringen af mange polytekniske skoler, så

Adam Oehlenschläger

hele befolkningen kunne få tilgang til naturvidenskaben, og ikke blive spist af med folkehøjskoler efter Grundtvigs hoved, hvor landbefolkningen blot skulle have de mest elementære færdigheder, så de kunne klare dagligdagen, læse biblen og synge salmevers.

Menneskelig kreativitet

For Ørsted var mennesket og dets kognitive evne noget grundlæggende godt. Derfor gælder det, at vi mennesker kan gøre dumme, og gennem vor uvidenhed onde ting, men ikke i længden. »Tænkningen maa ifølge sin Natur virke efter de evige Naturlove, saa at dens ufornuftige Udskeielser strider imod dens Grundvæsen; heri ligger der allerede en Stræben til at svække det Ondes Kraft i den Villende selv.«¹⁵

Selvfølgelig ønskede Ørsted hurtig forandring, men lod sig ikke slå ud af midlertidige tilbageslag: »Vi maae da ... antage, at Menneskeslægten udvikler sig efter Fornuftlove; at den Række af Forandringer, som foregaaer med den, trods Svingninger af Frem- og Tilbagegange dog fører til en virkelig Udvikling, og at den frie Villiess Indgreb uagtet tilsyneladende Forstyringer dog maae tiene den evige Fornuftsorden.«¹⁶ Og »Vi maae ... minde os selv om, at Aarhundreder ere korte Tidsrum i Menneskeslægten Historie«¹⁷.

I *Aanden i Naturen*, skrev Ørsted om den unikke menneskelige evne, til at lave hypoteser om de dybere principper, der ligger bag de fysiske fænomener, vi kan observere, og efterfølgende få dem bekræftet gennem videnskabelige forsøg: »Man kunde med nogen

Forandring her anvende et Udtryk af Schiller, og sige: Hvad Aanden lover, det holder Naturen.«¹⁸ Vi mennesker er altså ikke forhutlede undersåtter, der blot må underkaste os tidens eller naturens orden, men er Guds hjælpende hånd i skabelsesprocessen, der gennem vores fornuft og sit geni både kan forstå og bruge naturlovene. Og vi er i et godt og lovmæssigt univers, hvor naturen er forudbestemt til at måtte underkaste sig os og adlyde, når vi handler med vores fornuft. Som Schiller udtrykte det i sit digt Columbus:

Styr modige sejler! Vittige hove-
der måtte dig håne,
Og skipperen ved roret sænke
sin bævende hånd –
Altid videre mod Vest! Der må
kysten vise sig,
Der ligger den så tydeligt og ly-
sende for din ånd.

Tro på vejen Gud viser, følg den
på det tavse hav!
Var kysten der endnu ikke, frem
af bølgen steg den i dette nu.
Med geniet har naturen en evig
pagt;
Hvad af den ene loves, bliver af
den anden fuldbragt.

En ny renæssance

Vi står i dag med et afgørende valg. Den store klimaovertro er blot ét resultat af det paradigmeskifte, der fandt sted i 1968, hvor de højere læreanstalter blev oversvømmet af en ny anti-videnskabelig, anti-menneskelig tankegang. I stedet for at bruge vores kreative fornuft til at komme til dybere erkendelser, og efterfølgende afprøve vores hypoteser gennem fysiske eksperimenter så vi kan sikre fortsat videnskabeligt og teknologisk fremskridt for samfundet, fik vi nogle helt nye destruktive værdinormer. Det er dem, der nu efter 40 år, har ført til det sammenbrud af verdensøkonomien og finanssystemet, og som truer den fremtidige overlevelse af en stor del af jordens befolkning.

Det er udfordringen, vi med inspiration fra Ørsted, må løse i dag. Vi må have en generation af unge entusiastiske forkæmpere for menneskeheden, der behersker de største menneskelige erkendelser inden for såvel naturvidenskab som kunst. Vi kan så ære Ørsteds minde, gennem at bruge hans opdagelse af elektromagnetismen til at etablere ikke blot et dansk magnetnet, med en tophastighed over 500 km/t, men også et internationalt magnetnet, der strækker sig hele vejen fra Europa, over Asien til Nord- og Sydamerika. Og så skal vi selvfølgelig ikke nøjes med at have en satellit, der er navngivet efter Ørsted, men også et af de kommende rumskibe, der med dansk deltagelse rejser til Mars og videre ud i verdensrummet.

Fodnoter:

Fodnote 1-6, 8 og 13-18: *Aanden i Naturen* af H.C. Ørsted, Tredie Udgave, Kjøbenhavn, 1856.

Fodnote 7: I et brev til teologen og embedsmanden A.C.Gierlew 13. februar 1808

Fodnote 9-11: H.C. Ørsteds selvbiografi.

Fodnote 12: Nicolaj Bøgh i Danmark, *Illustreret Kalender for 1887*.

Schiller og historiens dynamik

Om Friedrich Schillers indledende foredrag som
historieprofessor på universitetet i Jena i 1789

Læs Schillers tale på schillerinstitut.dk/schiller250

- af Michelle Rasmussen

Menneskeheden er i dag nået frem til en historisk korsvej: Vil den igangværende globale økonomiske sammenbrudskrise, som har været under opbygning gennem flere årtier, ende i en tragedie, eller vil den anspore os til at gennemføre de politiske forandringer, der er nødvendige for at sikre os en lys og bedre fremtid? Skal vi have held med det sidste, er det en forudsætning, at vi forstår historiens dynamik, herunder det paradoksale forhold mellem den måde hvorpå historien bestemmer vort nuværende samfund, og det enkelte individs evne til, viljemæssigt, at forandre historien. Til det formål er Friedrich Schillers allerførste forelæsning, da han i 1789 tiltrådte stillingen som historieprofessor ved universitetet i Jena, en pragtfuld og rig inspirationskilde. Tiltrædelsesforelæsningsen har titlen: »Hvad er, og til hvilket formål studerer vi universalhistorie?«, og den giver ikke alene en bedre forståelse af begrebet »historisk dynamik«, men styrker også den enkeltes personlige identitet som et bindeled mellem fortiden og fremtiden.

Indledningsvis udfordrer Schiller sine studenter, og studenter til alle tider, ved at stille spørgsmålet: »Hvorfor ønsker I egentlig at uddanne jer?« Er det for at skaffe jer en stilling, der kan sikre jer mad på bordet? Schiller kaldte denne kategori af studerende for »de brødlærte«, og han advarede om, at med en sådan identitet og indstilling følger automatisk misundelse og jalousi over for andres viden og kunnen. For den »filosofiske student« derimod, for hvem lærdom og ny viden bærer belønningen i sig selv, vil andres gennembrud i stedet vække en følelse af taknemmelighed, fordi sådanne nye ideer vil bane vejen for en større tankemæssig harmoni og enhed. Schiller vil inspirere sine studenter til selv at hæve deres identitet op på et højere niveau.

Schiller beskriver, hvorledes historien skaber den kultur, som den enkelte gennemlever i sin samtid. Han gør historien levende ved at lade alle de paradoksale og modstridende processer, der fører til menneskehedens fremadskriden, væve et historisk billedtæppe, gennem hvilket han påviser nødvendigheden af at tage hele menneskehedens samlede historie som udgangspunkt, hvis man eksempelvis skal forklare og forstå, hvorledes ham og de studerende med deres sprog og religion, er samlet for at diskutere disse begreber på dette givne historiske tidspunkt.

Hvordan har menneskeheden været i stand til at udvikle sig fra bestialske samfund, kendetegnet ved slaveri, menneskeofringer og »alles krig imod alle«, til en sam-

fundsorden, der inden Den franske Revolutions blodbad, syntes at åbne sig, hvor love og den indre moral syntes at gøre det muligt for folkeslag og nationer at leve i fred og fordragelighed med hinanden? Hvor det enkelte individ syntes at have friheden til at opdage nye videnskabelige principper, der kunne ændre naturen omkring dem, og skabe bevægende kunst til glæde for samfundet som helhed. Svaret skal findes i universalhistorien.

Universalhistorikeren stiller sig selv spørgsmålet: »Hvilke begivenheder og processer har skabt dette historiske øjeblik?« Derfra går han tilbage i tiden for at afdekke en lang række af årsager og virkninger. Den enkelte historiske begivenhed kan nemlig ikke forstås isoleret fra andre begivenheder og processer. Man er nødt til at undersøge, hvad der skabte den, og hvad den ledte til. Men Schiller advarer også om, at historien på ingen måde er lineær. Et eksempel er Kristendommen, hvis fulde historiske effekt først viste sig flere århundreder efter den historiske begivenhed, der ledte til dens opståen. Eftersom der er mange huller i de historiske overleveringer, må universalhistorikeren også gøre brug af sin forestillingsevne, baseret på naturlov og den menneskelige sjæl, i forsøget at forklare menneskehedens fremskridt, selv om det ikke er helt præcist. Men så kommer man tættere på at »løse problemet med verdens orden, og møde den Højeste i Hans Skønneste effekt.«

At gribe ind i historien

Men de enkelte individer i et samfund kan desværre sagtens svigte deres forpligtelse til at møde samtidens udfordringer. Samme år som Schiller holdt sin indtrædelsesforelæsning brød Den franske Revolution ud, og det efterfølgende blodbad fik Schiller til at betegne begivenhederne som »et stort øjeblik«, der havde fundet »et lille folk«. Med det i baghovedet kan man fristes til at spørge, om det egentlig er muligt for den enkelte at forandre samfundet i tide, så en tragedie kan undgås?

I en række artikler gennem de seneste måneder har Lyndon LaRouche med Schiller, Shakespeare og Percy Shelley som udgangspunkt beskæftiget sig med historiens dynamik. Her har han forklaret, at det er helheden, der bestemmer de enkelte bestanddele – at de enkelte samfund er formet af den kultur, de har arvet, som igen er tilvejebragt gennem sammenstød mellem modstridende kulturelle verdensanskuelser. Men, i epoker med alvorlige eksistentielle kriser, som den vi gennemlever netop nu, kan enestående individer finde styrken til at rejse sig op over samtidens dekadente kultur. I direkte modsætning til Shakespeares tragiske Hamlet,

der aldrig fandt hverken mod eller mands-hjerte til at hæve sig over det faktum, at der var »something rotten in the state of Denmark«.

Det enkelte individ er faktisk i stand til både at udpege og derefter kæmpe imod de dele af tids-åndens kultur, som vil lede til samfundets tragiske endeligt. Individer kan opdage og blive bevidste om, at mange af de forestillinger og meninger de engang troede, de selv havde formet og dannet, i virkeligheden er noget, de uden at have tænkt over det, har tilegnet sig gennem tidens medier, populærkultur, toneangivende personligheder og indlærte teorier. Når det så står klart, at samfundet står overfor et afgørende vendepunkt eller en dyb tragedie, tvinges det enkelte individ til at stille spørgsmålstegn ved de forestillinger og antagelser, man hidtil har taget for givne, og i en sådan situation vil man være i stand til at fralægge sig de holdninger, som man nu indser, har ført til krisen. Her, og kun her, opstår muligheden for en fredelig revolutionær forandring, der kan redde civilisationen. Og så, som var det en gnist, der antændte en omfattende brand, kan millioner af mennesker pludselig, og på én gang, reagere imod det, de nu finder forkert og uretfærdigt og rejse sig med ordene: »Vi er folket, og vi har fået nok«.

Den store engelske digter Percy Shelley skrev i sit essay *Til digterkunstens forsvar*, at i historiens store øjeblikke bliver det enkelte individ så at sige »større end sig selv«. Og hvad digterne angår, skrev Shelley, bliver de nærmest »forundrede over deres egne opdagelser, for det er mindre deres egen end tidsalderens ånd«. Tidens revolutionære ånd har kraft til at befri mennesker fra deres fastlåste tankegang og til at udløse en intens epoke med skabelse af nye opløftende ideer.

Som afslutning på sin tiltrædelsesforelæsning fremlægger Friedrich Schiller løsningen på historiens paradoks ved at vise, at det faktisk er muligt for det enkelte individ, formet af den forgangne tid, at ændre det som kommer, altså fremtiden. Han udvikler den smukke forestilling om, at man kan tilbagebetale den gæld, vi alle har til tidligere tiders generationer, til alle dem, der har måttet lide afsavn for at skabe vort historiske øjeblik, ved at gøre noget helt særligt i vor egen tid, som vil øge det, vi har arvet og yde et

Afslutning af Schillers foredrag

»Alle forudgående tidsaldre har – uden at vide det eller opnå det – anstrengt sig for at skabe vort menneskelige århundrede.

Alle skatte, som flid og geni, fornuft og erfaring i løbet af verdens lange historie efterhånden har frembragt,

tilhører os alle. Først via historien vil De lære at værdsætte de goder, som vane og følelsen af selvfølghelighed gør os utaknemmelige overfor: kostbare, dyrebare goder, som de bedste og ædlest mennesker har udgydt deres hjerteblod for, og som har måttet tilkæmpes gennem mange generationers møjsommelige arbejde. Og hvem blandt Dem, som besidder en vågen ånd og et følsomt hjerte, kan være bevidst om denne høje forpligtelse, uden at der hos ham opstår et ønske om at afvikle den gæld til de kommende generationer, som han ikke længere kan betale til de allerede svundne. Et ædelt ønske må flamme op i os om – så godt vi kan – at bidrage til den rige arv af sandhed, moral og frihed, som vi har modtaget fra de forrige generationer og rigt forøget atter må videregive til de kommende og dermed give vort bidrag til den uforgængelige kæde, som snor sig gennem alle menneskeslægter og derigennem styrke vor flygtige tilværelse.

Hvor forskellig den bestemmelse end er, som venter Dem i det borgerlige samfund – et eller andet kan De alle bidrage med! Enhver fortjenstfuld indsats åbner en vej til udødeligheden – den sande udødelighed, mener jeg – hvor handlingen lever og forplanter sig, selv om dens ophavsmand skulle forblive ukendt.«

udødeligt bidrag til de kommende generationer. **Læs Schillers afsluttende ord ovenfor.**

Med den nuværende krise har vi for alvor nået et historisk øjeblik, hvor alt, hvad tidligere generationer har opbygget, står på spil. Lyt derfor nøje efter. Kan du også høre fortidens stemmer bønfalde dig om handling og aktivt ansvar, der kan sikre, at deres ofre og afsavn ikke var forgæves? Kan du høre dem fremlægge deres modige gerninger som inspiration, så vores generation også vil gøre det muligt for fremtidens kvinder og mænd at give deres bidrag til men-

neskehedens videre udvikling?

Historien selv har til fulde vist, at det enkelte individ kan forandre historiens gang. Schiller gjorde i hvert fald. Med sine store poetiske, dramatiske, filosofiske og historiske evner bidrog han til uddannelsen af mennesker, så de kunne modstå og undgå den tragedie, som Den franske Revolution udviklede sig til og samtidig forme de kommende generationer, så de engang i fremtiden vil blive i stand til at skabe ægte frie republikker i Europa:

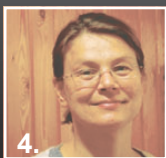
Er du klar til at tage imod Schillers udfordring?

Schillerfest paa Hellebaekgaard

Den 4. november kl. 19:30 fejrer Helsingør aftenskole
Schillers 250 års fødselsdag med foredrag og musik
100 kr (inkl. forfriskninger) Ndr. Strandvej 129, Hellebæk
Tilmelding: 49 21 25 25, kortoret@helsingor-aftenskole.dk

Kommunalvalg 2009 - Stem på: **Schiller Instituttets Venner**

Sæt fart på Danmark

København

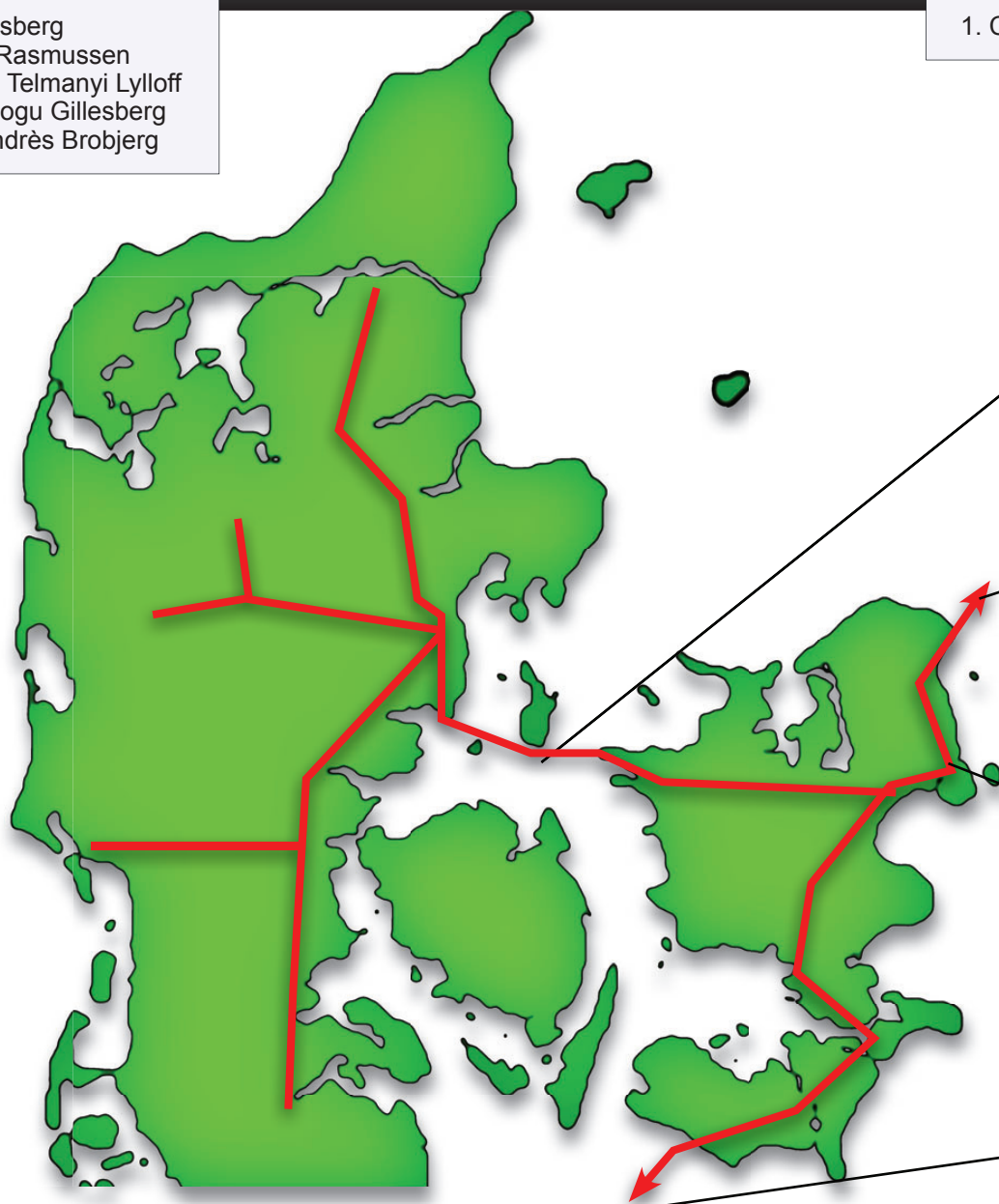
1. Tom Gillesberg
2. Michelle Rasmussen
3. Benjamin Telmanyi Lyloff
4. Feride Istogu Gillesberg
5. Carlos Andrés Brobjerg

Halsnæs

1. Christina Bruun Jensen

Århus

1. Janus Kramer Møller
2. Hans Schultz

Programpunkter:

1. Byg store infrastrukturprojekter: Femern Bælt-forbindelsen, Kattegatbro, Helsingør/Helsingborg-tunnel, Nationalt magnettoget
2. En Pecora-kommission til undersøgelse af finanssvindlen
3. Konkursbehandling af nødlidende banker
4. Statslige kreditter gennem en hamiltonsk nationalbank. 500 mia. kr. til infrastrukturprojekter, industri og landbrug
5. Investeringer i sygehusvæsen og uddannelse
6. Statslig investering i forskning og udvikling
7. En videnskabelig og kulturel renæssance

H.C. Andersen, 150 år før magnettoget:

»Du seer ud af Vinduet og opdager, at Du synes at flyve, men her er ingen Rysten, intet Lufttryk, intet af hvad Du tænkte Dig ubehageligt.«

H.C. Ørsted, 160 år før regeringens infrastrukturplan:

»Det er een af Naturens Grundlove, at Alting skal udvikles i Tiden.«

www.sive.dk

35 43 00 33